

Omraam Mikhaël Aïvanhov

ÎN DUH ȘI ADEVĂR

Articol I. Cap. 1 – Scheletul universului

Știința Inițiatrică a subliniat mereu analogia existentă între univers, macrocosmosul, și ființa umană, microcosmosul.

Închipuți-vă pe cineva care nu cunoaște absolut nimic din anatomie, care nu are nicio idee despre felul în care ființa umană este construită, el s-ar întreba: „Cum poți potrivi toate acestea pentru ca o creatură să meargă, să respire, să se hrănească, să exprime gânduri, sentimente?” Ar trebui să i se arate că, sub pielea care o vede, există came, niște organe, niște mușchi, niște vase de sânge, niște nervi etc pe care nu îi vede, și în sfârșit un schelet care susține ansamblul. Ei bine, la o scară enormă, este la fel și în cazul universului. Universul este un corp. Universul este corpul Domnului, iar corpul nostru fizic este zămislit după imaginea sa. Deci, la fel cum corpul nostru posedă un schelet, fără de care s-ar sfărâma, și universul este susținut de un schelet datorită căruia totul se menține în echilibru, de la galaxii până la cele mai infime particule de materie care sunt atomii. Viața este posibilă datorită acestui schelet. El este numit lumea principiilor.

Pentru a înțelege cum este construit universul și cum funcționează, trebuie să putem contempla scheletul acestui corp cosmic de la picioare până la cap. Este ceea ce m-am străduit eu să fac ani în șir. Prin meditație, contemplare, eu am căutat să descopăr legile care au stat la baza construcției universului. Mi-am părăsit corpul fizic pentru a mă înălța până la acel vârf de unde se poate surprinde totalitatea edificiului. Fără îndoială, nu vom ajunge niciodată să avem despre creație punctul de vedere al Creatorului, dar trebuie să ne străduim să ne apropiem de acesta. Singur mijloc de a reuși este de a ne smulge din greutatea și limitările pământene. Fiindcă adevărul este mai întâi un punct de vedere, iar acest punct de vedere îl putem dobândi numai îndepărtându-ne în raport cu lumea pe care o avem zilnic sub ochi.

Desigur, dacă nu v-ați gândit niciodată la această problemă, vă este greu să mă înțelegeți atunci când vă vorbesc despre experiențele pe care eu le-am făcut ieșind din corp. Veți înțelege poate mai bine dacă voi compara aceste experiențe cu cele ale astronautilor care au călătorit în spațiu: ei au despre pământ și univers un alt punct de

vedere. Or, fiecare ființă umană posedă în ea însăși echivalentul acestor motoare care permit astronautilor să călătorească în spațiu. Creatorul a plasat în ea niște centri și corpuri subtile ce îi permit să intre în contact cu realitățile spirituale așa cum intră în contact prin intermediul celor cinci simțuri cu realitățile materiale.

Vom cunoaște adevărul în ziua în care vom reuși să cuprindem cu o singură privire scheletul acestui măreț edificiu al creației, de la vârf până la bază. Lumea ni se prezintă ca o multitudine de creaturi, de elemente, de obiecte, de fenomene disperate și fără legătură între ele. În realitate există o ordine, există niște legături, dar ele nu pot fi percepute în totalitatea lor de intelect. De aceea îmi este imposibil să vă prezint dintr-odată acest ansamblu în întregul său; eu sunt obligat de fiecare dată să vă ofer o percepție limitată. Fiecare dintre conferințele mele este un element din această schelă, și atunci când, printr-o lucrare interioară veți reuși să așezați toate aceste elemente împreună, ca într-o iluminare, veți reuși să percepeți această unitate a lumii. Eu nu vă pot explica mai mult.

De altfel, există probleme pe care Inițiații preferă să le lase deoparte, fiindcă este imposibil să le explice prin niște argumente obiective, intelectuale; ei au încercat de multe ori, dar nu au reușit. Singura metodă eficientă ar fi de a putea să-și transpună discipolii în acea stare de conștiință primordială unde totul devine clar fără nicio argumentație. Altminteri, totul s-ar asemana cu dorința de a-i arăta unui orb culorile răsăritului de soare sau a face un surd să asculte o mesă de Mozart sau Beethoven: toate explicațiile sunt inutile. Dar dacă redați vederea unuia și auzul celuilalt, în acel moment nu va mai fi nevoie să explicați.

Atunci când primul om trăia încă în interiorul Domnului în comunicare constantă cu El, nimic nu îi era ascuns. Viața divină în care el era cufundat constituia sursa sa unică și perfectă de cunoștințe. A cunoaște un lucru înseamnă a-l gusta. Dacă doriți să regăsiți ceva din această cunoaștere primordială, trebuie să comunicați cu universul, cu oceanul de lumină cosmică. Atât timp cât nu reușiți să vă înălțați până la această stare de conștiință numită revelație, nu puteți gusta realitatea, nu o puteți cunoaște. Puteți face poate niște presupuneri, niște teorii ce se apropie mai mult sau mai puțin de adevăr, dar nu va fi niciodată aceasta. Veți spune: „Atunci la ce ne folosesc explicațiile?” Să

vă stimuleze curiozitatea, să vă dea dorința de a face niște eforturi, anumite experiențe, pentru a putea trăi în sfârșit alte stări.

Tot ce vă spun de ani de zile vine din viziunea pe care eu am avut-o asupra acestei ordini sublime care domnește în univers. Eu vă dau elementele, eu vă îndrum, iar dacă știți cum să lucrați, vă va fi dată și vouă această viziune a adevărului.

Articol II. Cap. 2 – Casa divină a greutăților și măsurilor

După filosofia Inițiaților, există un Adevăr unic, veșnic. De aceea toate credințele, toate părerile pe care oamenii le consideră niște adevăruri, nu pot fi realmente considerate astfel decât în măsura în care ele se apropie de acest principiu universal care este inima a tot. Până când veți atinge această inimă, adevărul va fi numai adevărul vostru. Tot ce vă pare adevărat este desigur o formă de adevăr, dar un adevăr relativ. Spuneți: „După părerea mea lucrurile sunt – sau nu sunt – așa...” Dar părerea voastră nu este încă adevărul. Spunând: „după părerea mea”, vă imaginați că vă identificați cu adevărul?... Nu, există două realități diferite: adevărul și voi. Cine vă spune că adevărul vostru este adevărul? Dacă ați putea verifica, ați fi obligați să constatați cât de mult se îndepărtează punctele voastre de vedere de acesta.

Nu poate exista o definiție absolută a adevărului, fiindcă oamenii se transformă și definițiile pe care le dau variază odată cu ei. Ați fost copii, ați avut jucării, și ar fi urmat o întreagă tragedie dacă le-ați fi spart sau vi s-ar fi luat. Un copil căruia i se spune că există lucruri mai importante decât păpușile, mașinuțele sale, soldații săi de plumb, nu poate crede; toată lumea sa se află acolo: acesta este adevărul său. Ajuns la adolescență, când își aduce aminte de această perioadă, el surâde, se gândește că a fost naiv, acum adevărul său este în altă parte: prietenia camarazilor săi, succesele la școală etc. După câțiva ani, el s-a schimbat din nou și adevărul său odată cu el. Este rău? Nu, așa progresează ființa umană. Dar esențialul constă cu adevărat să progreseze spre niște adevăruri din ce în ce mai înalte, să se îndrepte mereu mai departe în înțelegerea și lărgirea punctelor sale de vedere, și la optzeci de ani să nu fie încă la adevărurile de la cincisprezece ani!

Putem foarte bine explica de ce oamenii au o anumită părere sau un anumit comportament. Putem înțelege că ei fac chiar tot felul de greșeli și prostii. Dar este altceva să admitem că ei gândesc sau acționează conform adevărului. Fiecare se exprimă în funcție de

însușirile, capacitățile sale, temperamentul său, nevoile sale, atâta tot. Iar atunci când spun: „Eu cred așa... eu nu cred astfel...” cu siguranța de a enunța un adevăr veșnic, este vorba despre înfumurare! Ca și cum ar fi fost suficient să creadă sau să nu creadă pentru ca să fie adevărul... Problema nu constă în a crede sau a nu crede! Problema constă în a studia, a verifica. Astfel ne apropiem de adevăr. Acela care spune „eu cred”, știe oare pentru ce crede? Ce i-a inspirat acest crez? Oamenii cred în multe lucruri fiindcă le convine așa, au interes, corespunde nevoilor lor, sensibilității lor, intereselor lor!... Ei bine, să creadă tot ce vor, au dreptul, dar să nu-și închipuie că ceea ce cred este adevărul, și mai ales să înceteze să îl impună altora!

De câte ori auzim spunându-se: „Ah, priviți-l pe acest om, el are convingeri, le proclamă, le apără, este gata să se bată pentru ele, este minunat!” Evident, nu putem reproșa nimănui să aibă convingeri, deoarece nu putem trăi fără convingeri. Dar ceea ce este grav, este să nu ne întrebăm niciodată dacă aceste convingeri sunt cu adevărat fondate, dacă nu le putem puțin revizui. Atitudinea anumitor „oameni ai convingerilor nu este deloc înțeleaptă, ci constituie mai degrabă orgoliu sau prostie, iar consecințele pot deveni îngrozitoare: fanatismul, cruzimea.

Cel puțin voi nu trebuie să mai spuneți: „Eu cred sau nu cred”, fiindcă ceea ce credeți nu schimbă cu nimic realitatea. Singurul lucru care trebuie să vă preocupe este de a ști dacă credințele voastre vă fac mai buni, mai puternici, mai generoși, mai înțelegători în privința celorlalți. Iar dacă nu este cazul, nu aveți cu ce să vă mândriți.

Acela care este înțelept spune: „Dar cine sunt eu, Doamne, să mă pronunț? Eu mă gândesc câte greșeli și daune am făcut deja în existența mea, câte eșecuri și decepții am suferit! Cum aș putea fi atunci atât de sigur de părerile mele?”

Pentru a putea percepe clar și înțelept lucrurile, trebuie să posedăți niște aparate care să funcționeze bine. Care sunt aceste aparate? Intellectul, inima și voința. Or, suntem obligați să constatăm că la cei mai mulți oameni aceste aparate sunt dereglate: prea multe șocuri, nervozitate, emoții, influențe negative, și iată că intelectul se întunecă, inima se răcește, voința slăbește. Cum să percepem realitatea cu astfel de aparate?... Este clar, trebuie să li se facă o revizie.

Oamenii consideră că este indispensabil să aibă în planul fizic

niște repere și referințe pe care nimeni nu are dreptul să le comenteze. De exemplu, s-au păstrat mult timp la Sèvres, la Biroul de Greutăți și Măsuri, niște etaloane ce serveau ca referințe pentru întreaga lume. Niște referințe sunt mereu necesare, fiindcă dacă fiecare ar decide așa cum îi place în privința lungimii metrului sau a valorii kilogramului, ar fi o ceartă de nedescris. La fel și pentru oră: toate țările din lume s-au înțeles în privința fuselor orare, altminteri nici telefonul, nici trenurile, nici avioanele nu ar putea funcționa corect. Iar aparatele, mașinile, vehiculele folosite în viața cotidiană sunt periodic verificate tehnic, pentru a vedea dacă nu s-au dereglat, dacă ceva în mecanismul lor nu s-a stricat.

Vă închipuiți ce s-ar întâmpla cu mașinile, trenurile, avioanele dacă nu s-ar verifica niciodată frânele, motorul, tabloul de bord!... iar omul își închipuie că nu are niciodată nimic de verificat în el: el se află deasupra tuturor acestor lucruri! Iată de ce apar atâtea accidente: toate greutățile, toate necazurile oamenilor vin din faptul că intelectul, inima sau voința lor sunt dereglate. Atunci, ei trebuie să se întrebe din când în când în privința acestor aparate ce le-au fost date pentru a gândi, a iubi, a lucra. În fiecare zi, și nu numai o dată, ci de trei, cinci, zece ori, este indispensabil ca ei să-și regleze aparatele la etalonul divin.

Asemenea acestui Birou de Greutăți și Măsuri de la Sèvres, există un centru cosmic la care să ne raportăm criteriile. Este spus în Cărțile Sfinte că Dumnezeu a creat universul după greutate, măsură și număr; întreaga creație a apărut deci din această Casă divină a Greutăților și Măsurilor, și spre ea trebuie deci să ne înălțăm pentru a ne revizui intelectul, inima și voința.

Momentele de liniște pe care le păstrăm în cursul întrunirilor noastre sunt niște ocazii de a ne pune în acord de fiecare dată, a fi la unison cu acest diapazon care este Sufletul Universal, Dumnezeu însuși. Astfel vom pătrunde din nou în armonia cosmică. Atât timp cât nu ne vom hotărî să efectuăm această lucrare, vom fi ca niște instrumente dezacordate. Da, iată un alt exemplu: priviți de câte ori în viața sa un muzician este obligat să-și acordeze instrumentul! Este extraordinar să observi că, pentru ceea ce oamenii au înțeles atât de bine în planul fizic, întâmpină atâtea dificultăți de înțelegere în planul psihic.

Unii vor gândi: „Dar este umilitor să fim siliți să ne raportăm mereu la niște norme!” Eu nu am considerat niciodată umilitor acest lucru, nu mi-a fost rușine să declar că doresc să-mi orientez părerile după etalonul divin. Se va considera că nu am nicio demnitate, nicio independență, fiindcă eu nu doresc să am păreri personale, și voi fi considerat un om foarte sărman, foarte slab. Eu nu mă sinchiesc de toate acestea. În ceea ce mulți numesc demnitate, independență, Inițiații văd numai slăbiciune, iar în ceea ce alții numesc slăbiciune, Inițiații văd forța. Adevăratul prestigiu este să te închini în fața acestei case a Greutăților și Măsurilor universale. Metrul nostru etalon trebuie să se găsească în înalt și nu în lumea de jos.

Mulți dintre voi vor gândi: „Dar dacă va trebui să ne conformăm acelorași norme, vom deveni toți asemănători, ca niște obiecte de serie”. Nu, nu vă îngrijorați, veți rămâne diferiți cu toții; nu veți fi atrași toți de aceleași metode, deoarece nu aveți aceleași temperamente, aceleași capacități, aceleași calități. Priviți numai diferitele tipuri de yoga pe care Maeștrii din India le propun discipolilor lor: Raja yoga, stăpânirea, dominarea de sine; Karma yoga, activitatea dezinteresată, abnegația; Hatha yoga, stăpânirea corpului fizic; Kriya yoga, lucrarea cu lumina, Laya yoga, dezvoltarea forței Kundalini; Bakhti yoga, rugăciunea, adorația și contemplarea; Juani yoga, meditația, cunoașterea; Agni yoga, calea iubirii și a focului... Ca discipoli, noi putem deci urma diferite tipuri de yoga, dar toate au același scop: să ne învețe să ne înălțăm pentru a ne apropia de acest principiu universal al adevărului.

Nu putem găsi adevărul rămânând în cercul strâmt al preocupărilor noastre obișnuite. Pentru a găsi adevărul, trebuie să ne smulgem din noi înșine. Eu am înțeles aceasta când eram foarte tânăr. Eu am simțit că nu exista o altă salvare decât să ieși din limitările impuse de ereditate, de familie, de societate. M-am decis atunci să urmez drumul marilor ființe care exploraseră deja căile luminii, și de atunci eu mă instruiesc, învăț zi și noapte. Da, chiar și noaptea. Fiindcă somnul este, sub o altă formă, o prelungire a preocupărilor din starea de veghe. Acela care se străduiește în timpul zilei să părăsească câmpul preocupărilor prozaice, egocentrice, pentru a atinge un nivel de conștiință mai înalt, mai vast, găsește în timpul somnului niște condiții favorabile pentru a continua această lucrare. Sufletul său

părăsește corpul și străbate spațiul pentru a descoperi alte lumi și locuitorii lor. Și chiar dacă nu își mai amintește la trezire despre tot ce a văzut și a auzit, aceste călătorii lasă în el niște urme profunde ce îi transformă încet-încet viziunea asupra lucrurilor.

Articol III. Cap. 3 – Legătura cu centrul

Tot viitorul nostru se poate rezuma într-o singură întrebare: în ce direcție ne îndreptăm? Mergem spre interior sau spre exterior, spre centru sau spre periferie?...

Evident, existența este astfel făcută încât ființa umană este mereu împinsă să iasă din sine. Din clipa în care se trezește dimineața, ea se îndreaptă spre periferie: ea privește, ascultă, vorbește, își părăsește casa pentru a merge la lucru sau în magazine ca să caute hrană sau ceva de meșterit; își va vizita prietenii, se va distra, se va plimba, va călători. Este foarte bine, dar în timp, ea se lasă prinsă în toate aceste activități exterioare încât ajunge să-și piardă contactul cu sine, nu mai știe cine este cu adevărat. Și plecând din acest moment, nu numai că nu mai vede clar situațiile, comite greșeli, dar și slăbește, și cea mai mică lovitură, cel mai mărunț necaz o descumpănesc. Este normal ca omul să iasă din el însuși, fiecare contact cu lumea exterioară îl obligă să iasă. Dar ca să nu eșueze, el trebuie să vegheze în permanență la restabilirea echilibrului între exterior și interior, între periferie și centru.

Din nefericire, suntem obligați să constatăm că oamenii se risipesc, se împrăstie, și chiar filosofile pe care le clădesc, ideologiile pe care le fabrică sunt o reflectare a acestei tendințe de a ieși din centru. Totul este din ce în ce mai mult făcut pentru a-i îndepărta pe oameni de Izvor: în religie, în știință, peste tot, și mai ales în artă, nu se constată decât o îndepărtare. La sfârșit totul merge în toate sensurile și nimeni nu mai înțelege nimic. Veți spune: „Dar așa este făcută viața, nu poate fi altfel cu situații, cu ființe atât de variate, de diferite!” Este adevărat că viața este complexă dar maniera de a înțelege și a rezolva problemele poate fi foarte simplă. Adevărul este mereu foarte simplu. Pentru Inițiați totul este simplu, deoarece ei au învățat să reducă mulțimea infinită de fapte și situații la câteva principii de bază. Care sunt aceste principii? Niște figuri geometrice. Da. Sunteți mirați?... Dar de ce credeți că anumite tradiții filosofice l-au reprezentat pe Dumnezeu ca un geometru? Fiindcă la originea acestor tradiții au fost

spirite înalte care au înțeles că multiplicitatea ființelor și lucrurilor, cât și legăturile existente între ele, pot fi aduse la aceste principii foarte simple care sunt figurile geometrice precum cercul, triunghiul, pătratul, piramida, crucea... (A se vedea col. Izvor nr. 218: „*Limbajul figurilor geometrice*”).

Să luăm exemplul cercului. Este foarte interesant să observăm cum se desenează un cerc. Se fixează vârful compasului pe hârtie pentru a alege centrul, și numai păstrând cu atenție acest centru se poate trasa circumferința. Există deci mai întâi centrul: circumferința nu poate fi trasată decât plecând de la centru. Iar dacă Inițiații au făcut din cerc un simbol al creației, este pentru a sublinia această idee că tot ce există are o legătură cu centrul și nu poate dăinui decât păstrând și întreținând această legătură. Acela care întrerupe legătura cu centrul, nu numai că nu poate avea o idee clară despre lume și entitățile și forțele care lucrează în ea, dar se lipsește de curentul de viață pură care țâșnește din Izvor, din Dumnezeu însuși. Echilibrul vieții cosmice este bazat pe legăturile pe care periferia nu încetează să le întrețină cu centrul. Toate părțile trebuie să conveargă spre centru fiindcă el le susține existența. Un exemplu al acestor legături dintre centru și periferie ne este oferit de sistemul solar, cu planetele care gravitează neobosit în jurul soarelui într-o mișcare armonioasă.

Oricare ar fi problemele ce le avem de rezolvat în viață, trebuie să ținem cont de această lege a supremației centrului. Trebuie să înțelegem bine că acești doi termeni, centru și periferie, nu sunt numai niște locuri geometrice: ei reprezintă niște focare de forțe care pun stăpânire pe noi, iar forțele centrului, ale spiritului, ne regenerează, în timp ce acelea ale periferiei, ale materiei, ne strivesc.

Desigur, ființa umană este astfel alcătuită și condițiile sale de viață sunt astfel concepute încât ea nu-și poate menține continuu atenția asupra centrului neglijând periferia. Ea este obligată să se îndrepte spre periferie, adică să studieze materia, să lucreze cu ea. Dar pentru aceasta nu este necesar să rupă legătura spirituală cu centrul și să se împrăstie; dimpotrivă, ea trebuie să se fixeze de centrul divin din ea fiindcă centrul este cel care unește totul, care adună totul, iar de la acest centru există toate posibilitățile de a întinde niște fire către periferie. Pe măsură ce se leagă interior la acest centru, omul construiește în sine un punct de legătură solid, și odată ce este legat

zdravăn, el se poate aventura fără pericol spre periferie. Pentru a folosi o altă imagine, putem spune că el își fixează profund rădăcinile în Cer.

Merită să meditați la această problemă a legăturii ce ne unește de centru, fiindcă această legătură este condiția esențială a vieții noastre. Atunci când o ființă umană se încarnează pe pământ, ea petrece mai întâi nouă luni în pântecul mamei sale, de care este legată prin cordonul ombilical. După nouă luni, pentru a putea duce o viață independentă ca individ, trebuie să i se taie cordonul. În acel moment se spune că s-a născut. Dar pentru a trăi, ea este legată de univers printr-un alt cordon de natură fluidică, iar în ziua în care acest cordon se rupe, ea moare. În sfârșit, un al treilea cordon, și mai subtil, o leagă de Domnul. Mulți oameni au tăiat acest cordon și au afirmat: „Vedeți că suntem totuși vii”, dar în realitate ei au murit. Ceva esențial în ei a murit. Ei au rupt legătura cu Izvorul Divin al luminii și căldurii, pierzându-se în întuneric și frig, și din punct de vedere spiritual sunt morți. Fiindcă nu au tăiat încă cordonul ombilical ce îi leagă de mama natură, ei posedă viața în anumite planuri, dar în lumea spirituală ei sunt morți, iar această moarte spirituală are consecințe inevitabile în toate domeniile existenței. De aceea discipolul obligat de activitățile sale să părăsească centrul pentru a se îndrepta spre periferie, în agitație și zgomot, știe că trebuie să strângă mai puternic legătura ce îl unește cu centrul pentru a nu se dispersa și a-și păstra echilibrul interior. Este adevărat că periferia este bogată și seducătoare, dar nu putem beneficia din plin de aceste bogății decât dacă reușim să le explorăm rămânând legați de centru.

Existența îi plasează mereu pe oameni în situații de dezechilibru, iar dacă ei nu sunt legați cu centrul, se vor prăbuși. Și se prăbușesc din toate punctele de vedere. A te prăbuși înseamnă a trăi în dezordine, incertitudine, conflicte, boli, și boli noi apar mereu fiindcă s-a rupt legătura cu ceea ce este cu adevărat esențial.

Această necesitate de a rămâne legat de centru se verifică atunci când se explorează subconștientul. Este periculos pentru ființe să pătrundă în profunzimile subconștientului înainte de a lucra în prealabil la stabilirea unei legături solide cu acest centru divin din ele care este Eul lor Superior. Subconștientul se compară cu fundul mărilor, cu abisurile. Închipuiți-vă că ar trebui să coborâți în profunzimile oceanului, singuri, fără lumină, fără protecție și fără nicio

experiență: veți fi îngroziți să fiți obligați să înaintați astfel în mijlocul algelor, al animalelor și monștrilor marini cu aspect amenințător. Ei bine, acesta este subconștientul, și este foarte periculos să te aventurezi în el fără să te fi îngrijit mai întâi să te fixezi la acel centru divin unde se află lumina, forța. De aceea, chiar dacă psihanaliza poate da rezultate bune atunci când este utilizată de oameni competenți și dotați cu mari calități morale, ea rămâne totuși o metodă foarte riscantă, iar maniera în care s-a răspândit riscă să îi pună pe oameni în pericol.

Vedeți deci că acest simbol al cercului și al punctului central ajunge foarte departe. În aspectul lor cel mai abstract, aceste simboluri care sunt figurile geometrice se prezintă sub niște forme foarte simple; dar atunci când trebuie să studiem toate aplicațiile în diferitele planuri ale activității umane, ele apar sub aspecte atât de diverse, de complexe, încât nu mai recunoaștem că este vorba despre un cerc, un triunghi, un pătrat, o cruce. Dar pe mine aceasta mă interesează. Da, singurul lucru care mă interesează cu adevărat sunt principiile, regulile generale. Să nu îmi cereți să vă vorbesc despre detalii, eu las aceste lucruri altora, specialiștilor; ei au timp fiecare să studieze o părticică a realității și să o exploreze în toate ungherele. Ei sunt numeroși, își pot împărți munca, și dacă doresc, fiecare poate fi considerat o somitate în domeniul său. Pe mine mă interesează numai întregul; în cazul detaliilor, eu sunt zero, nu cunosc nimic!

Singurul lucru important este să lucrezi pentru a reveni către centru. Desigur, este greu să vezi limpede cum se prezintă aceste două direcții, centrul și periferia, dacă nu ai lucrat am în șir pentru a avea un fel de eșantion datorită căruia te poți pronunța cu certitudine asupra celor întâlnite: condiții, obiecte, ființe... și să simți, de exemplu, dacă te angajezi ou o anumită persoană, acceptând o anumită propunere, avântându-te într-o anumită afacere, te apropii sau te îndepărtezi de centru.

Putem numi aceasta pur și simplu capacitatea de discernământ. Dar această însușire aparține mai mult domeniului senzației decât al înțelegerii. Este ceva foarte greu de explicat. Această însușire se obține prin observație, judecată, meditație, rugăciune, dar mai ales prin vigilență: după fiecare experiență făcută, este important să ne analizăm pentru a ști unde ne aflăm pe această cale ce ne conduce spre

centru. Eu am lucrat ani în şir pentru a obține acest eșantion, această însușire... sau acest radar, dacă vreți! Dacă puneți la punct acest instrument în voi, vă veți putea și voi orienta corect în toate împrejurările vieții. Gândiți-vă că eu nu voi fi mereu aici să vă răspund la întrebări, să găsesc soluții la problemele voastre, să vă sfătuiesc. Va trebui să vă descurcați singuri într-o bună zi. Și ce veți face atunci, dacă nu ați învățat cum să vă orientați?

Eu v-am dat deja niște exerciții, niște metode pentru a restabili legătura cu centrul ființei voastre. Aceste exerciții au legătură în special cu soarele, fiindcă eu v-am spus că sistemul solar ne prezintă imaginea ideală a raporturilor armonioase dintre centru și periferie. Dar astăzi vă mai pot da un nou exercițiu diferit de celelalte. De exemplu, opriți-vă din când în când, închideți ochii, pătrundeți în voi înșivă, și încercați să regăsiți acest centru care este izvorul pur al vieții.

Deschiderea și închiderea ochilor constituie unul dintre gesturile cele mai frecvente ale vieții zilnice, dar îl facem în mod inconștient și de aceea nu învățăm nimic. De acum înainte, încercați să faceți în mod conștient acest exercițiu: închideți încet ochii și păstrați-i o clipă închiși... Apoi, deschideți-i din nou, încet, și studiați schimbările apărute în voi. Încet-încet, veți înțelege cum această alternanță de a deschide și închide ochii își are corespondența sa în viața interioară: a deschide ochii înseamnă a vă îndrepta spre periferie, a-i închide înseamnă a reveni spre centrul ființei voastre, care este Dumnezeu. Atunci când veți reuși să atingeți acest centru în voi, veți simți revărsându-se niște curenți ce vă vor aduce echilibrul, pacea, armonia, și orice veți face apoi, veți ști că vă apropiați de adevăr.

Articol IV. Cap. 4 – Cucerirea vârfului

Observați-i pe oameni și veți constata că fiecare consideră ființele și lucrurile după părerea sa, adică după rasa, țara, religia sa, după sexul său, după situația sa socială, educația, profesia, vârsta sa etc, și mai ales după gradul său de evoluție. Este normal, atât de normal încât toată lumea vă va spune că este imposibil să fie altfel, în realitate, toți oamenii fiind creați în atelierele Domnului, după aceleași planuri, cu aceleași elemente, posedă aceeași structură, sunt puși în mișcare de aceleași resorturi. Dar coborând în materie, ei au urmat căi diferite, au trăit experiențe diferite care au trezit în ei niște opinii, niște tendințe, niște gusturi diferite, chiar contradictorii. Numai că,

cum fiecare este convins că propriul adevăr reprezintă singurul adevăr, nu mai este posibilă nicio înțelegere între ei, și se observă numai neînțelegeri și confruntări în toate domeniile.

Pentru a fi din nou în acord, pentru a înțelege și aprecia aceleași valori, oamenii trebuie să reia în interior calea ascendentă care îi va conduce spre vârf, spre regiunile luminoase ale spiritului. Da, dacă în loc să rămână acolo, jos, și să discute la nesfârșit, ei s-ar hotărî să accepte punctul de vedere al vârfului, toate problemele politice, economice, sociale, religioase, s-ar rezolva în douăzeci și patru de ore. Iată ce trebuie să avem clar în minte: pentru a rezolva cu adevărat problemele, nu trebuie să rămânem la nivelul unde ele se pun, ci să facem o lucrare interioară care ne permite să le vedem de mai sus. Atât timp cât oamenii se vor mulțumi să se calce în picioare și să se certe acolo, jos, nu numai că nu vor găsi soluția, dar problemele se vor complica din ce în ce mai mult, și mai întâi pentru ei.

Faceți atunci cel puțin acest efort: obișnuiți-vă să vă concentrați asupra vârfului, acest punct culminant de unde se poate vedea adevărul despre ființe și lucruri. Desigur, distanța care vă separă de el este imensă, de netrecut chiar; poate reuși numai acela care trăiește cu adevărat o viață pură și sfântă. Dar fiecare poate încerca să îl atingă cu ajutorul gândului, fiindcă gândul este deja o coardă pe care o lansați până în acel punct pe care doriți să îl atingeți, și de îndată ce coarda s-a agățat acolo, începeți să vă cățărați. Da, vedeți, nu ați observat încă niciodată aceste corespondențe dintre lumea fizică și lumea spirituală.

Avantajul de a căuta să atingeți vârful este acela că, înainte de a reuși, sunteți obligați să străbateți toate regiunile intermediare și să îi întâlniți pe locuitorii acestora. Fără îndoială, nu veți atinge niciodată cel mai înalt punct, dar esențialul este să începeți. Priviți-i pe alpiști: ei nu încearcă imediat să cucerească Everestul, ar fi o nebunie. Ei încep modest prin înălțimi de 1800, 2000 de metri și, oricare ar fi altitudinea, trăiesc o bucurie imensă de fiecare dată când ajung pe culme! Fiindcă acesta este cel mai important lucru; să atingi de fiecare dată vârful.

Concentrându-vă asupra vârfului, sunteți obligați să vă proiectați mereu înainte, să săriți de fiecare dată peste obstacole mai înalte; și veți observa cum această obișnuință mentală se va reflecta încet-încet în mod binefăcător în viața voastră zilnică. De fiecare dată

când veți avea de rezolvat o problemă, de luat o decizie, de înfruntat o dificultate, veți simți că stăpâniți mai bine situația deoarece o întrezăriți de departe, de mai sus, și atunci când trebuie să acționați, o veți face cu riscuri din ce în ce mai mici de eroare.

Vârful nu este numai un punct mai înalt decât celelalte. Orice vârf, orice ar fi, este centrul viu al energiilor cele mai pure, cele mai pătrunzătoare. De aceea ele sunt necesare tuturor creaturilor vii. Atotputernicia se află în vârf, este atotputernicia spiritului. Numai forța vârfului poate ordona tuturor ființelor din diferitele regnuri ale naturii să ne ajute și să ne protejeze. Dovada o găsim în anumite întâmplări din viețile sfinților și ermiților care trăiau în deșerturi ostile, unde nu găseau nimic de hrană, unde erau expuși intemperiei, temperaturilor ridicate sau gerului: exista mereu o plantă, un animal sau o ființă umană care apărea pentru a-i ajuta să se hrănească, să bea, să se adăpostească.

Biblia ne prezintă astfel de episoade privindu-l, de exemplu, pe profetul Ilie în „Cartea a treia a Regilor”: *„Și a zis Domnul către Ilie: Du-te de aici, îndreaptă-te spre răsărit și te ascunde la pârâul Cherit, care este în fața Iordanului. Apă vei bea din acel pârâu, iar mâncare am poruncit corbilor să-ți aducă acolo! Și a plecat Ilie și a făcut după cuvântul Domnului; s-a dus și a șezut la pârâul Cherit, care este în fața Iordanului. Corbii îi aduceau pâine și carne dimineața, pâine și carne seara; iar apă bea din pârâu. După o vreme pârâul a secăt, nemaifiind ploaie pe pământ. Atunci a fost cuvântul Domnului către Ilie, zicând: Scoală și du-te la Sarepta Sidonului și șezi acolo, căci iată am poruncit unei femei văduve să te hrănească! Și s-a sculat el și s-a dus la Sarepta. Și când a ajuns la porțile cetății, iată o femeie văduvă aduna vreascuri...”* Atunci când ordinele vin de foarte sus, din vârf, natura și oamenii sunt obligați să asculte.

Nu este rău desigur să vă concentrați atenția asupra diferitelor obiecte din planurile fizic, astral sau mental: dacă aceste obiecte sunt pure, luminoase, veți obține mereu câteva rezultate, dar nu atâtea ca atunci când vă străduiți să atingeți vârful, această chintesență care dirijează tot. De îndată ce ați atins vârful, ați atins nodul de forțe de care depinde totul.

Ați înțeles? Nu, eu nu sunt sigur că ați înțeles cu adevărat ce vreau să spun... Să luăm un exemplu din medicină. Un om este foarte

anemiât, niciun organ nu îi mai funcționează corect, creierul, stomacul, plămânii, ficatul, intestinalele... Ce este de făcut? Să îngrijim toate organele, unul după altul? Nu se va termina niciodată. Dar dacă i se face o transfuzie de sânge, iată-l imediat complet restabilit. La fel, atunci când atingeți vârful din voi înșivă, este ca și cum s-ar opera în voi o transfuzie de energii pure și însuflețitoare. Fiindcă în vârful acționează atotputernicia spiritului.

Eu v-am explicat cum se folosesc Inițiații de aceste simboluri care sunt figurile geometrice pentru a explica problemele importante ale filosofiei și vieții, și v-am dat un exemplu cu cercul. Să luăm acum exemplul crucii. Crucea este formată din două linii: una orizontală și cealaltă verticală. Linia orizontală este cea a împrăștierei, este apa care se răspândește pe pământ. Linia verticală este cea a unificării, este focul care se avântă spre cer. Linia orizontală este deci cea a materiei, linia verticală este cea a spiritului. Și după cum observați, cele două linii nu sunt separate, ele se întâlnesc, arătându-ne că cele două direcții nu sunt incompatibile. Acest simbol al crucii ne invită deci să continuăm să ne îndeplinim lucrarea în materie urmând direcția verticală pentru a ne reîntoarce spre spirit, spre izvor, spre vârf.

Articol V. Cap. 5 – De la diversitate la unitate

I.

Adevărul trebuie să îmbrățișeze totalitatea ființelor și a lucrurilor. Adevărul este unitatea. În unitate totul este inclus, totul este înțeles, totul este rezolvat. Acela care pătrunde misterele numărului 1, sau ale literei Alef, înțelege toate celelalte numere, toate celelalte litere, adică toate celelalte puteri ale universului. Fiindcă Cuvântul – numere și litere – este o substanță neîntreruptă; în el nimic nu este separat, nici împărțit, totul este legat, fiecare element face parte dintr-o unitate măreață. Iată de ce acela care dorește să avanseze cu adevărat pe calea Inițierii trebuie să se concentreze asupra unității.

Ce reprezintă numărul 1? Grafic este o linie simplă, înclinată: 1. Când îl privim, nu observăm nimic semnificativ, dar iată că tocmai acest 1 este principiul dinamic creator, sursa vieții.

Atunci când eram încă un tânăr discipol al Maestrului Peter Deunov, în Bulgaria, Maestrul mă invita adesea la el acasă pentru a-mi vorbi, într-o zi, el a luat din bibliotecă o carte în limba engleză despre numere, și a început să-mi traducă primul capitol care se referea la

numărul 1. Desigur, eu eram interesat, ascultam cu atenție. Și totuși, trebuie să spun că la acea vreme numărul 1 nu mă preocupa îndeosebi, gândeam că celelalte numere sunt mai importante, mai bogate, și ascundeau secrete mai mari. Când a terminat de citit primul capitol, eu m-am așteptat desigur să continue cu capitolele referitoare la celelalte numere. Ei bine, nu, el a închis cartea, a așezat-o în bibliotecă și vizita s-a încheiat.

Eu ardeam de dorința de a cunoaște urmarea. De aceea, întorcându-mă acasă, îmi spuneam: „Fără îndoială, data viitoare când mă va invita, Maestrul va continua lectura”. Dar el nu a mai continuat, și nici nu a mai pomenit de acea carte. O vreme am așteptat și am fost dezamăgit. Dar cum aveam o încredere imensă în Maestrul meu, eu știam că tot ce făcea avea un sens. Atunci mi-am spus: „Dacă nu îmi citește nimic despre celelalte numere, înseamnă că nu este atât de important, nu am nevoie”. Și judecând, meditănd, am înțeles că toate celelalte numere erau conținute în numărul 1 și decurgeau din acesta. În aparență, Maestrul mi-a dat foarte puțin, dar în realitate el mi-a deschis o poartă spre infinit.

Ceea ce conferă numărului 1 caracterul său sacru, este faptul că el reprezintă întregul. De-a lungul cosmosului există numai o unitate neîntreruptă. Și chiar dacă în aparență se observă niște separații, niște rupturi, niște limite, nicăieri nu există cu adevărat o separație absolută. Descompunerea luminii cu ajutorul prisme este exemplul cel mai remarcabil. Iată un fascicul de lumină albă, el reprezintă 1; descompunându-se, el dă cele șapte culori. Nu este extraordinar să observăm cum din această unitate, lumina albă, a rezultat diversitatea celor șapte culori: violet, indigo, albastru, verde, galben, portocaliu, roșu? Cine poate reprezenta mai bine ca lumina această trecere de la unitate la diversitate și de la diversitate la unitate? Și acum, priviți cei șapte culori încercând să discernați unde se sfârșește roșul și unde începe portocaliul, arătați-mi unde se separă ele, unde este granița... Nu veți găsi, nu există. Acest exemplu al luminii este îndeosebi interesant deoarece lumina este chiar substanța universului.

În realitate nu există deci nicio graniță, nicio limită, totul este 1. Iar omul însuși, omul ideal este reprezentantul acestui număr 1.

Să mai luăm un exemplu foarte simplu dintr-un domeniu cunoscut de toată lumea: sănătatea. Despre cei care sunt sănătoși, nu

este nimic de spus fiindcă totul le merge bine. Omul sănătos se simte ca un tot armonios. I se pune întrebarea: „Ce mai faceți?” și el răspunde: „Bine”, asta este tot, nu mai este nimic de adăugat. În timp ce, în privința celor bolnavi există niște povești interminabile! De la cap la picioare, există atâtea puncte în corp ce pot fi suferinde, dureroase, și cu nuanțe atât de diverse! Atunci, câte complicații apar ca să mănânci, să bei, să dormi, să respiri, să mergi, să asculți, să vezi, să lucrezi, să studiezi!... Se poate spune că sănătatea este una singură; nu există două, trei sănătăți, nu, ci una singură. În schimb, bolile sunt în număr infinit și nu sunt cunoscute toate, fiindcă apar mereu altele noi, create de fiecare dată de modul greșit de viață al oamenilor.

Funcția organelor este aceea de a lucra împreună pentru menținerea acestei unități care este sănătatea, viața. Vedeți dar că sănătatea reprezintă unitatea, viața este unitatea. Iar boala este dimpotrivă moartea, este divizarea, dispersia, dezmembrarea. Toate strădaniile noastre trebuie să ne îndrepte spre această unitate care este sinonimă cu simplitatea. În simplitatea numărului 1 ne vom găsi mântuirea. Dar oamenilor nu le place simplitatea, îi plictisește, ea nu are nimic picant, diversitatea este mult mai interesantă! Să nu se mai mire atunci că sunt bolnavi.

Eu v-am spus că Inițiații au reușit să sintetizeze problemele cele mai complexe prezentându-le sub forma unor figuri geometrice. Să luăm acum exemplul piramidei. Eu am vizitat piramidele: Keops, Refren, Mykerinos... și am meditat aspra științei pe care Inițiații din Egiptul antic au dorit să o rezume în aceste monumente extraordinare. O piramidă este formată dintr-o bază mare pătrată de la care pornesc patru triunghiuri care se întâlnesc în vârf. În mod simbolic, baza piramidei reprezintă diversitatea fenomenelor, iar vârful ei, lumea principiilor: unitatea. Jos, la nivelul fenomenelor, suntem dispersați, nelămuriți, fiindcă nu înțelegem cum se situează ființele și lucrurile, cât și legăturile existente între ele. Ca să vedem clar, trebuie să urcăm. Și ce înseamnă a urca? A urma calea unității. Unitatea dirijează și conduce diversitatea. În unitate ne aflăm în miezul lucrurilor și înțelegem cum se țin toate firele vieții.

În planul fizic faptele apar mereu dispersate, împrăștiate, fără nicio legătură unele cu altele, de aceea este imposibil să rezolvăm problemele rămânând la nivelul planului fizic. Vedeți, cele spuse de

mine se regăsesc atunci când ne referim la lucrarea ce trebuie îndeplinită cu imaginea vârfului. Da, eu vă repet: problemele nu se rezolvă niciodată rămânând la nivelul unde ele se pun. Pentru a le rezolva, trebuie să urcăm, să urcăm mereu, până le putem lua în considerație din punct de vedere al unității.

II.

Trebuie să ne hotărâm să aprofundăm această știință a unității care ne arată legătura dintre toate elementele Creației. Din nefericire, unitatea este o noțiune pe care oamenii au mai degrabă tendința să o lase la o parte. Se aude însă, din când în când, vorbindu-se despre unitate. Unde? Când? Suntem obligați să recunoaștem că nu totdeauna din cele mai bune motive. Cel mai frecvent, când este cazul să ne unim împotriva unui adversar, a unui partid politic, împotriva unui popor căruia dorim să îi declarăm război. Da, iată cele mai obișnuite ocazii când se vorbește despre unitate, atunci când se dorește lupta împotriva oamenilor considerați drept dușmani. Ei bine, nu aceasta este adevărata unitate. Adevărata unitate nu combate pe nimeni, nu exclude pe nimeni. Dimpotrivă.

Acela care lucrează să se înalțe cu ajutorul gândului până la acest vârf care este unitatea, începe să simtă că toți oamenii sunt legați. Este adevărat, în înalt noi reprezentăm o unitate, suntem fiecare o celulă a marelui corp cosmic, iar această celulă este o reflectare a întregului nostru corp. Este o greșeală dacă facem rău cuiva gândindu-ne că el se află în exteriorul nostru și că nu vom suferi dacă îl brutalizăm. Făcând rău altora, ne facem și nouă rău, chiar dacă pe moment nu simțim aceasta.

Unii vor spune: „Dar dacă ne concentrăm cu adevărat să găsim această unitate despre care ne vorbiți, vom cădea toți în uniformitate?” Nu, înțelegeți-mă bine: eu nu afirm că toți oamenii trebuie să aibă exact aceleași gânduri, aceleași dorințe, aceleași gusturi, aceleași activități. Viața este extrem de bogată în tot felul de posibilități, iar noi trebuie să regăsim unitatea numai în latura ei esențială.

Să luăm niște exemple foarte simple, accesibile tuturor: nutriția, respirația. Toți oamenii au nevoie să se hrănească pe săturate și să respire aer curat. Nu are importanță dacă ei se hrănesc cu grâu, cu porumb, cu soia, cu orez, sau cu mere, portocale, banane sau mango. Și tot nu are vreo importanță dacă ei respiră aerul vârfurilor de munte,

al mării, al pădurii sau al grădinii lor. Pentru buna lor sănătate este important ca ei să beneficieze de o hrană proaspătă și să respire un aer curat. Este evident.

Da, dar în realitate foarte mulți oameni de pe pământ sunt lipsiți de aceste posibilități! Iar dintre cei care trăiesc în condiții bune, oare câți se preocupă cu adevărat de situația jalnică în care se află alții? Vedeți dar că, și pentru aceste necesități fundamentale ale ființei umane recunoscute de toată lumea, lucrurile sunt departe de a fi rezolvate. Cu atât mai mult pentru restul. Și ne mai mirăm apoi că există atât de multe conflicte în lume... Ce ipocrizie! De ce să ne mirăm că oamenii se revoltă: fiindcă ei nu-și pot hrăni familia, fiindcă nu le este oferită posibilitatea de a se instrui, fiindcă sunt lipsiți de libertate... Iar apoi toți își imaginează că gândesc și trăiesc în conformitate cu adevărul!

Oamenii vor putea spune că au găsit adevărul numai atunci când vor reuși să trăiască toți împreună în bunăstare și pace. Adevărul este expresia unei asemenea organizări astfel ca toți să trăiască în armonie unii cu alții. Pentru a reuși, sunt necesare desigur tot felul de adaptări, de familiarizări, de puneri la punct. Și aceasta este lucrarea noastră, a tuturor. Dar trebuie să știm că nu există decât un adevăr universal. Nu există deci adevăr decât în unitate.

Iată în ce sens vă vorbesc despre unitate: încercați să simțiți că toți oamenii au aceleași nevoi fundamentale, și nu vă închipuiți că ați găsit adevărul atât timp cât pedepsele aplicate altor oameni nu vă ating și pe voi, atât timp cât răul făcut altora nu este un rău făcut și vouă înșivă. Desigur, acest rău nu vă poate atinge în mod direct, de aceea nu simțiți nimic, dar dacă dezvoltați în voi această conștiință a unității, îl veți simți.

Da, înțelegeți-mă bine, în acest sens vă vorbesc despre unitate, nu în sensul uniformizării tuturor oamenilor de pe pământ. De altfel, știți, nu trebuie de ce să vă îngrijorați în privința acestui subiect. Toate creaturile sunt diferite și nimeni nu le poate face să se asemene. Niște conducători, niște regimuri politice au încercat și s-a crezut uneori că au reușit, dar după un timp s-a constatat că toate aceste tentative au fost sortite eșecului. Există în ființa umană ceva ireductibil ce rezistă uniformizării. Nu trebuie deci să vă îngrijorați, preocupați-vă mai degrabă să înțelegeți ce semnificație are cuvântul unitate în sensul său

cel mai elevat.

Omul este constituit din trei principii fundamentale: intelectul, inima și voința. Intelectul are nevoie de lumină (cunoașterea); inima are nevoie de căldură (iubirea); iar voința vrea să acționeze încercând să exprime lumina intelectului și căldura inimii. În acest sens oamenii sunt identici: prin această structură fundamentală și prin nevoile, aspirațiile lor ce corespund acestei structuri. Fie că sunt conștienți sau nu, că acceptă sau nu ideea, acesta este adevărul ființei lor, și în acest sens ei trebuie să lucreze împreună.

Noi trebuie să tindem zilnic către unitate. Metoda cea mai sigură de a reuși este să introducem mai întâi unitatea fiecare în sine. De altfel, aici se află cea mai mare dificultate. Deși au în inima, în sufletul lor, niște aspirații minunate, mulți oameni sunt împinși de alte forțe din ei, de dorințe, de pasiuni, să comită niște fapte de care le este apoi rușine și le regretă. Această situație creează niște sfâșieri interioare, iar aceste sfâșieri îi distrug. Omul are nevoie să se afle în acord cu el însuși, să trăiască în unitate, el are nevoie ca intelectul său, inima și voința să se meargă împreună. Dacă este supus mereu unor contradicții, el nu poate găsi echilibrul și suferă. Pentru unii, acest dezechilibru este așa de mare încât îi duce la nevroză, la nebunie.

Adevărata unitate spre care trebuie să tindem, este comparabilă cu cea a sistemului solar. Soarele se află în centru, și toate planetele gravitează în jurul său, niciuna nu se îndepărtează de traiectoria trasată pentru ea de Inteligența Cosmică. Este o unitate apropiată de cea pe care omul trebuie să o realizeze în sine. Aceasta subînțelege o adevărată ucenicie: cum să trăim, cum să gândim și să simțim pentru ca toate particulele ce constituie ființa noastră fizică și ființa noastră psihică să-și regleze mișcarea lor pe acest soare ce îl posedăm toți în noi: Eul nostru Divin, spiritul nostru. Tocmai această ordine, această unitate dă adevărata cunoaștere și adevărata putere.

Învățămintul Fraternității Albe Universale nu are alt scop decât să ne învețe să realizăm unitatea în noi înșine: unitatea celor trei principii aflate în noi, inimă, intelect, voință; unitatea tuturor activităților noastre fizice și psihice, unitatea eului nostru inferior și a Eului nostru Superior. Or, această unitate se poate obține numai dacă menținem în noi un centru universal care ierarhizează lucrurile, le organizează și le leagă între ele. Datorită acestei filosofii a unității

putem explica și rezolva toate problemele.

Adevărul există numai în unitate. Desigur, filosofia dualității este în aparență veridică, deoarece lumea prezintă în permanență spectacolul dezolant al luptelor, conflictelor, înfruntărilor și antagonismelor de tot felul. Oamenii se opun, dar în realitate ei sunt unul. Dacă se separă, va veni moartea și pentru unii și pentru alții. Iată ce ei nu au observat. Apărând separați fiindcă se luptă între ei, ei sunt însă legați, ei sunt hrăniți de unitate. Pe acest Arbore Cosmic al unității există multe crengi, frunze și fructe care se împing adesea, dar ele nu se pot împotrivi faptului că au același trunchi și aceleași rădăcini, și depind de acestea pentru a supraviețui.

Cel mai important lucru pentru comportamentul nostru în viață este să știm că totul este unu. Iar dacă anumite manifestări nu ni se par corecte, dacă lumea nu ne pare mereu bine alcătuită, este numai părerea noastră. Spunem că aceste lucruri reprezintă răul și am dori să îl suprimăm; dar după Inteligența Cosmică, totul este bun, totul se află la locul său. Fiindcă ea știe să-l folosească. Să luăm exemplul unui chimist: în laboratorul său el poate avea otrăvuri, viruși, sau chiar explozivi, dar el nu le folosește pentru a otrăvi și a distruge oamenii, ci pentru a găsi niște elemente folositoare și tămăduitoare. Cum să ne gândim atunci că Domnul nu este capabil să procedeze precum chimistul? Și El are nevoie de toate aceste materiale, de toate aceste elemente pe care noi le considerăm dăunătoare; ele sunt utile în economia cosmică. Numai că trebuie să știm să le folosim. Domnul știe să le utilizeze, iar noi care nu știm, trebuie să învățăm.

Priviți și pământul: el nu încetează să producă iarbă, flori, arbori, legume, fructe pe niște deșeuri, putregaiuri și cadavre... Da, există miliarde de cadavre ce s-au acumulat, iar pământul, care nu aruncă nimic, este un adevărat cimitir.

Dar acest cimitir hrănește întreaga omenire! Cum este posibil? Ei bine, fiindcă pământul cunoaște secretul transformării care este secretul unității. Da, rețineți bine aceasta: secretul adevăratei transformări este secretul unității. De ce omul nu cunoaște acest secret?... Trebuie să meargă să se instruiască lângă pământ, altminteri el se va otrăvi. Este ceea ce se întâmplă cu toți cei care nu au învățat arta transformării: ei se otrăvesc.

Înțelegeți-mă bine, atât timp cât nu acceptați filosofia unității,

veți fi mereu bolnavi, tulburați, separați. Filosofia unități este cea care vă dă capacitatea de a face față dificultăților, vă dă puterile, vă dă cheile.

Să nu ne temem că această căutare a unității ne antrenează spre uniformizare. Există un singur scop, dar căile care ne conduc la el sunt numeroase. Eu am ales calea Maestrului Peter Deunov care este deopotrivă cea a lui Hristos. Dacă cineva mă întreabă acum: „Nu mai există și alte căi?” eu i-aș răspunde: „Desigur, există. Dacă aș nega, nu aș spune adevărul”. Eu am ales-o pe cea pe care am considerat-o bună pentru mine și pe care o pot urma, nu o voi părăsi niciodată, și s-ar putea afirma în cazul unor numite lucruri că sunt chiar un fanatic. Dar în străfundul sufletului, eu știu că este posibil să urmezi multe alte căi pentru a te îndrepta spre Dumnezeu. Trebuie să fii deschis, mărinimos. Chiar dacă suntem obligați să alegem, nu trebuie să ne închipuim că există numai o singură cale pentru a deveni un adevărat fiu al Domnului, o adevărată fiică a Domnului. Da, trebuie să fim deschiși, mărinimoși, există loc pentru toată lumea, și fiecare îi găsește undeva locul său. Nu câștigăm nimic dacă ne arătăm intoleranți, înguști și limitați.

Articol VI. Cap. 6 – Construcția edificiului

Să luăm exemplul muzicienilor dintr-o orchestră: violoniști, violonceliști, cântăreți la flaut, la clarinet, la oboi etc. Fiecare are partitura sa în față și se concentrează asupra ei; pentru a cânta, nu este obligat să cunoască partitura celorlalți muzicieni. Dar în fața orchestrei, plasat pe un podium ca să fie vizibil tuturor, există dirijorul care cunoaște toate partiturile și veghează ca fiecare muzician să se exprime la momentul dorit, să respecte măsura, tonurile etc. Altminteri, oricare ar fi frumusețea partiturilor muzicale cântate individual, nu va mai fi o simfonie, ci o cacofonie înspăimântătoare.

Or, ce se întâmplă în viață? Întâlnim peste tot oameni capabili în meseria lor – să spunem că știu să-și cânte partitura – dar care nu au o viziune de ansamblu. Evident, este deja bine că sunt niște specialiști, dar această ignorare a ansamblului atrage tot felul de anomalii și dezordini. În măsura în care ei se limitează la ideile, la punctele de vedere inspirate de poziția lor individuală, ei nu pot sesiza totalitatea situațiilor, deci nu posedă adevărul. Într-o anumită măsură îi putem scuza, dar în realitate nu o putem face: ei trebuiau să lucreze să devină

la rândul lor niște dirijori, adică să se cațere până la acel punct de unde ar fi putut avea o vedere de ansamblu exactă și să acționeze corect în toate circumstanțele apărute.

Veți spune: „Da, dar acest punct de vedere este acela al Domnului, al Creatorului”. Este adevărat, dar problema omului este să lucreze ca să se apropie de Creator. Iisus a spus: „Fiți, dar, voi desăvârșiți, precum Tatăl vostru Cel ceresc desăvârșit este”. Un adevărat discipol al lui Iisus înțelege deci necesitatea de a avea această viziune de ansamblu, de a se apropia de punctul de vedere al Creatorului.

Toți cei care au o responsabilitate familială, socială, profesională, politică, trebuie să se străduiască să găsească în interior acest punct de vedere înalt de unde vor putea domina toate aspectele problemelor ce le au de rezolvat. Ei vor lua astfel deciziile cele mai corecte pentru toți. Veți spune: „Dar nu este sigur că aceste decizii corecte vor fi acceptate; cei mai mulți oameni își apără interesele egoiste, nu este ușor să îi determini să recunoască interesele altora”. Este adevărat, și chiar dacă anumite analize și concluzii bune ale voastre nu sunt acceptate, nu este un motiv să vă abandonați strădaniile. Din moment ce ați reușit să vă cățărați până la acel punct de vedere superior, vor exista alte ocazii în viață când veți reuși să îl impuneți. Nimic nu se pierde din strădaniile făcute pentru a progresa pe calea lucidității, a dezinteresului. Și chiar dacă ceilalți vă consideră niște visători, niște utopiști, niște iluminați sau chiar niște „trăsniți” – calificativele nu lipsesc! – nu trebuie să vă descurajați știind că vă apropiați de adevăr.

Adevărații Inițiați, adevărații Maeștri Spirituali sunt niște dirijori. Veți spune: „Dar ei sunt singuri, nu dirijează niciun muzician!” Deschideți bine ochii, ei au o orchestră în sinea lor, și dirijează zi și noapte această orchestră. Da, toate organele, toate celulele lor formează o orchestră și ei cântă și dirijează partiturile ce li se prezintă. Creierul, stomacul, inima, mâinile, picioarele, urechile, ochii, gura etc, fiecare parte a corpului are activitatea sa datorită căreia ea contribuie la armonia organismului. Da, dar o bună funcționare în planul fizic nu este suficientă. De aceea un Inițiat își interoghează zilnic organele. El cere picioarelor sale: „Unde mă conduceți? Brațelor sale: „Ce acțiuni pregătiți?” Gurii sale: „Ce cuvinte pronunți?” Ochilor săi: „Unde priviți?”

Creierului său: „Asupra căror gânduri te concentrezi?”... Și el se străduiește să stabilească și să mențină armonia între toate.

Iar voi, dacă doriți să vă manifestați ca niște discipoli inteligenți, conștienți, trebuie să deveniți deopotrivă niște buni dirijori. Vegheați zilnic nu numai ca organele corpului vostru fizic să lucreze armonios pentru a se menține sănătoase, dar gândiți-vă și să le orientați activitatea spre un scop superior pentru a nu produce dezacorduri în organismul cosmic.

Oricare ar fi subiectul pe care îl abordez, mă veți auzi mereu revenind către același gând: cum să folosim toate elementele existente în noi și în jurul nostru pentru a progresa pe calea armoniei universale.

Eu vă pot oferi o altă imagine: cea a unei clădiri ale cărei materiale ar fi încă îngrămădite vraisește dacă nu s-ar cunoaște locul lor unele în raport cu celelalte. Pentru a-l cunoaște, trebuie să existe un plan, adică să urci până la Acela care a conceput acest edificiu, Arhitectul, Dumnezeu.

Creația există, edificiul este construit, iar problema ce se pune omului este de a ști ce trebuie să facă cu tot ce îi stă la dispoziție pentru a-și putea construi el însuși propria existență. Fiindcă omul face parte din edificiu, dar el nu aparține acestui ansamblu ca și cum ar fi numai o piatră, o plantă sau un animal. Ca ființă conștientă, care gândește, el are un alt rol de jucat. Nu îi ajunge numai să facă inventarul a ceea ce există, el trebuie să cunoască toate aceste materiale, și să învețe cum să le folosească pentru a-și edifica propria viață participând în același timp la edificarea vieții colective.

Da, mai devreme sau mai târziu, fiecare va fi obligat să îndeplinească această lucrare, să participe la construcția acestui edificiu, viața colectivă, viața universală. Toate activitățile noastre trebuie să se dirijeze spre viața universală. Atât timp cât ducem o viață individuală, egoistă, separată de Tot, este ca și cum ne-am mulțumi să îngrămădim niște materiale fără să construim nimic. Din nefericire, acesta este cazul pentru cei mai mulți oameni: ei se mulțumesc să îngrămădească niște materiale și se prăbușesc sub ele. Trebuie să se hotărască să facă ceva! Dar mai întâi, să învețe să cunoască planul acestui Arhitect care este Dumnezeu însuși. Căutând să cunoască planul Creatorului, ei vor fi obligați să se identifice cu El, și astfel vor

regăsi încet-încet în interior acea parte din ei înșiși prin care se aseamănă cu Dumnezeu.

De acum înainte, să nu vă mai mirați să constatați că, oricare ar fi punctul meu de plecare, punctul meu de sosire este mereu același. Eu vă voi repeta neobosit scopul ce trebuie atins: construirea edificiului. Atât timp cât vă mulțumiți să acumulați cunoștințe, informații despre tot felul de subiecte, veți fi poate mândri că posedați „un bagaj intelectual cât mai complet”, așa cum se spune, dar nu acesta vă va permite să evoluați și să contribuiți la evoluția întregii omeniri. În timp ce, urmând învățământul Inițiaților, chiar având puține cunoștințe, veți ajunge foarte departe. Din moment ce păstrați mereu în minte această idee a edificiului de construit: edificiul interior și edificiul colectiv, această idee vă va însuflă, vă va lumina, vă va învia, vă va salva.

Acum, dacă sunteți desigur capabili să nu vă pierdeți orientarea corectă devenind o enciclopedie, o puteți face. Dar dacă vă pierdeți din vedere misiunea: construcția edificiului, admitând chiar că oamenii vă consideră o somitate, Cerul va vedea numai că v-ați încărcat sufletul și spiritul cu o mulțime de lucruri inutile.

Orice ați face sau ați vedea, totul trebuie să-și găsească locul în armonia vieții universale. Iată ce fac eu în fața voastră dintotdeauna: eu insist asupra armoniei. Oricare ar fi detaliul de viață asupra căruia mă opresc, eu ajung mereu la aceeași concluzie. Poate că vă plângeți: „Oh, este plictisitor, mereu același lucru!” ... dar nu poate exista altceva. Să știți că nevoia ce o simțiți de a vă împrăștiă este o capcană. Realitatea este constituită dintr-o infinitate de detalii diferite, fiind atrăgătoare, dar rațiunea de a exista a tuturor acestor detalii este de a participa la o aceeași construcție, de a intra în același proiect cosmic. Este și ceea ce voia să exprime Iisus când spunea: „Fiți, dar, voi desăvârșiți, precum Tatăl vostru Cel ceresc desăvârșit este”. A deveni perfect înseamnă a restabili ordinea între toate elementele dispersate.

Evident, ar mai fi multe lucruri de spus despre noțiunea de perfecțiune. Să luăm exemplul animalelor. Se spune că animalele sunt perfecte. Da, ca animale, așa cum sunt, la nivelul lor de animale, ele sunt perfecte. Ele merg după câteva zile de la naștere, înoată, aleargă, și ating foarte repede maturitatea. În timp ce omul are nevoie de mulți ani pentru a ajunge la o deplină dezvoltare! Este valabil întrucâtva

pentru dezvoltarea sa fizică, dar în cazul dezvoltării psihice și spirituale nu există niciodată vreun sfârșit.

Să luăm un alt exemplu. Atunci când un copil trebuie să meargă la școală, este de dorit ca el să fie „perfect”, adică brațele, picioarele sale, ochii săi, urechile sale, creierul său să funcționeze corect. Dacă el este handicapat fizic sau mental, totul va fi mult mai greu pentru el; trebuie ca toate organele sale fizice și psihice să fie într-o stare bună pentru ca el să poată progresa. La fel, atunci când se pune problema pentru om privind perfecțiunea despre care vorbește Inițierea, acest cuvânt presupune mai întâi ca organele vieții psihice și spirituale să fie bine dezvoltate și în bună stare de funcționare; numai astfel el va putea tinde spre perfecțiunea Domnului care este omniscient, atotiubitor și atotputernic.

Câțiva dintre voi au atins acest prim grad de „perfecțiune” ce le va permite, printr-o muncă asiduă, să evolueze și să atingă, după multe încarnări, perfecțiunea lui Dumnezeu însuși. În acel moment se va putea spune că ați participat cu adevărat la construcția edificiului. Iată deci că trebuie să fii perfect pentru a deveni perfect! Oare este clar, oare mă înțelegeți?...

Articol VII. Cap. 7 – Contemplarea adevărului: Isis dezvăluită

I.

Dorința de a vă fi folositor este preocuparea mea zilnică; da, cum să vă aduc ceva ce nu a fost spus în conferințele precedente, un element nou, un nou adevăr. Veți spune: „Un nou adevăr?” Da, fiindcă adevărul, acest principiu veșnic spre care trebuie să tindem, este constituit dintr-o mulțime de adevăruri, la fel cum un organism este format din milioane și milioane de celule. Numai că, niciun cuvânt, nicio lectură nu ne pot revela imediat acest Adevăr care reprezintă sinteza tuturor adevărilor. Putem cunoaște numai niște adevăruri ce ne apropie din ce în ce mai mult de această chintesență sublimă, perfectă, care este Adevărul.

De ani de zile eu nu fac altceva decât să vă prezint multiplele aspecte ale adevărului care ating diferitele lumi: fizică, astrală, mentală, causală, budică, atmică, în speranța că într-o bună zi veți putea atinge acest Adevăr ce îmbrățișează totalitatea existențelor.

În fața frumuseții și a profunzimii anumitor opere de artă: poeme, tablouri, muzică sau anumite opere filosofice, inițiatice,

mistice, ne dăm bine seama că autorii lor au contemplat undeva un adevăr pe care nimeni altcineva nu l-a văzut. Pentru a avea acces la acest adevăr, sunt necesari evident alți ochi decât ochii fizici; ca organe ale simțului, ochii fizici sunt foarte limitați, ei nu pot percepe mare lucru din ceea ce un Inițiat numește realitate atât timp cât nu sunt ei înșiși luminați de o lumină ce le permite să vadă dincolo de aparențe. Dar ce sunt acești ochi dincolo de ochi?... Și care este această sclipire care luminează lumea pe care au văzut-o?...

Adevărul este o lume reală, o lume care există ca lumină, frumusețe, armonie, perfecțiune. Pentru a pătrunde în această lume, trebuie ca ceva din noi să se poată pune la unison cu ea. Există o capacitate superioară în noi care poate vedea adevărul, o capacitate ce nu a fost încă niciodată trezită, nici pusă la punct și asupra căreia trebuie să lucrăm. Putem numi această însușire intuiția, și ea este o însușire a spiritului.

Adevărul va scăpa oamenilor atât timp cât ei îl vor identifica cu cunoașterea lumii fizice pe care o pot vedea, măsura, cântări. Lumea fizică este numai o manifestare, o consecință îndepărtată a adevărului. Noi ne închipuim că vedem adevărul, când vedem de fapt numai îmbrăcămintea sa, o aparență. Adevărul este o lume a perfecțiunii ce se manifestă în cele trei planuri, spiritual, psihic și fizic: prin virtuți în planul spiritual, prin gânduri și sentimente în planul psihic, prin forme, culori, sunete etc în planul fizic.

Este deci o greșeală să credem că adevărul poate fi cunoscut prin intelect. Intelectul este o însușire ce permite omului să cunoască lumea fizică și puțin din lumea psihică, dar nu mai mult. Intelectul este o capacitate foarte redusă, el nu poate cunoaște adevărul de unul singur. Să luăm exemplul foarte simplu al unui trandafir. A cunoaște adevărul despre un trandafir, nu înseamnă numai a-i percepe forma, culoarea sa, parfumul său. Adevărul despre trandafir este o emanație, o prezență ce nu poate fi sesizată de intelect. A cunoaște trandafirul înseamnă a simți tot acest ansamblu de elemente ce fac din el un trandafir și nu altceva. Cu atât mai mult în cazul ființei umane: adevărul despre o ființă umană trebuie să reunească, să sintetizeze toate elementele care o constituie, de la spirit până la corpul sau fizic. Atât timp cât nu le cunoașteți, nu cunoașteți adevărul în privința sa, cunoașteți numai o mică parte. Dar adevărul despre o ființă, adevărul

definitiv, absolut, constă în spiritul ei, și nu poate fi cunoscut decât de spirit.

Veți spune: „De acord, înțelegem că ființa umană este greu de cunoscut. Dar cunoaștem natura”. Nu, nu o cunoașteți, nu știți ce este un trandafir, nu știți nici ce este pământul. Ceea ce vedem în jurul nostru, păduri, munți, fluvii, mări nu reprezintă decât învelișul exterior; este materie, diferite straturi ale materiei... niște haine, dacă doriți. Trebuie acum să vă exersați să pătrunderi dincolo pentru a vedea corpul eteric al naturii, cu vibrațiile sale, cu emanațiile sale... De altfel, chiar și corpul eteric este în realitate o haină, și trebuie mers mult mai departe.

Poate afla adevărul numai acela care este capabil să desfacă toate învelișurile naturii. Este ceea ce erau învățați discipolii în Inițiere: să înlăture voalul lui Isis. Zeița Isis este în religia egipteană soția zeului Osiris. Inițiații au văzut în această mare figură feminină un simbol al naturii primordiale din care au provenit toate ființele și elementele creației. Inițiații au făcut din această natura, de nepătruns pentru omul obișnuit, principalul lor obiect de studiu, ei doresc să o cunoască, iar pentru aceasta își dau osteneala să înțeleagă existențele generate de ea și prin care ea se manifestă.

Expresia „a înlătura voalul lui Isis” este o imagine. Se poate să fie foarte prost interpretată de unii: ei vor înțelege imediat ceva vulgar, o femeie care trebuie dezbrăcată. Ei bine, nu, Inițiații le lasă pe femei în pace, fiindcă ei știu că ceea ce caută se găsește în altă parte. Ambiția lor este de a scoate voalul naturii, și ajung să o facă prin cea mai mare puritate, cea mai mare stăpânire de sine. Atunci Isis li se descoperă în întreaga ei splendoare...

Adevărata cunoaștere pentru un Inițiat este o dezvoltare. Dar este păcat că această problemă a nudității este întunecată de toate prejudecățile și interdicțiile al cărei obiect este de secole și care o asociază mereu cu sexualitatea. Unu nu pot citi sau asculta cuvântul nuditate fără ca imediat imaginația lor să nu înceapă să alerge. Este momentul să meargă mai departe pentru a pricepe că noțiunea de nuditate poate fi transpusă în alte planuri decât planul fizic. Și chiar în planul fizic există o cu totul altă modalitate de înțelegere a nudității: în loc să ne oprim asupra aspectului celui mai exterior și concret, trebuie să îl interpretăm. De exemplu, acest instinct care îl împinge pe bărbat

de a dori să dezbrace o femeie este expresia unei nevoi mult mai profunde a ființei care simte că învelișurile sale sunt un obstacol pentru cunoaștere. Desigur, dacă se mulțumește să dezbrace o femeie, el nu o va cunoaște mai mult: chiar fără haine, ea îi va rămâne ascunsă, misterioasă, indescifrabilă, deoarece corpul fizic constituie încă un veșmânt. Iar corpurile subtile sunt și ele niște veșminte...

Atunci când un clarvăzător se dedublează, el iese din corpul său fizic ca și cum ar părăsi un înveliș, și datorită corpului său astral se poate deplasa în spațiu. Dar corpul astral constituie încă o piedică, o haină ce împiedică cunoașterea realității. și el trebuie înlăturat, la fel și corpul mental, pentru a fi gol, lipsit de orice obstacol, complet liber. Numai în acel moment adevărul poate fi cunoscut. Altminteri, este ca și cum ai pretinde că poți cunoaște pe cineva pur și simplu fiindcă l-ai întâlnit pe stradă. Nu, pentru a-l cunoaște, trebuie să străbateți nu numai veșmintele sale, ci și diferitele sale corpuri pentru a atinge spiritul său. Atunci când atingeți domeniul spiritului, pătrundeți în regiunea forțelor fără forme, vă cufundați într-un ocean de viață, de bucurie, unde respirați, vă dilatați la infinit.

Numai spiritul este gol și nu are nevoie de haine. El se îmbracă ca să se manifeste în materie, dar întorcându-se acasă, el se dezbracă. Dacă oamenii ar fi știut să interpreteze diferitele fapte ale vieții zilnice, ei ar fi înțeles că repetă în fiecare zi aceste procese de coborâre în materie și urcare spre spirit. Îmbrăcându-ne dimineața, începem prin a ne pune hainele cele mai ușoare: maiou, cămașă... terminând cu paltonul cel gros; la fel, pentru a ne încarna pe pământ, pătrundem în corpuri din ce în ce mai dense, mental, astral, până la corpul fizic. Iar când ne dezbrăcăm seara, înainte de culcare, ne scoatem aceste învelișuri, și este deopotrivă simbolic: vom proceda la fel pentru a ne reîntoarce în lumea cealaltă. Tot ce este haină, înveliș, simbolizează materia; trebuie să ne îmbrăcăm pentru a coborî și trebuie să ne dezbrăcăm pentru a urca. A ne scoate hainele înseamnă a străbate lumea nedeslușită a aparențelor pentru a descoperi realitatea.

Voalul lui Isis este misterul naturii vii pe care nu am reușit încă să o străpungem. Iar prin „natură” trebuie să înțelegem deopotrivă ființa umană: asemenea naturii, și ea este învelită în voaluri, și de aceea întâmpinăm atâtea dificultăți în a se cunoaște și a-i cunoaște și pe ceilalți. Adevărata cunoaștere ne cere să reușim să ne înălțăm până la

regiunile sublime ale spiritului. Atunci când vom înceta să ne vedem și să îi vedem și pe ceilalți prin geamurile deformate ale corpurilor noastre opace, vom putea în sfârșit să cunoaște ce este ființa umană în regiunile sublime: o imensitate, o lumină, o splendoare.

Toți hierofanții din trecut au dat același învățământ, ei revelau discipolilor că ființa umană se aseamănă cu imaginea naturii, ascunsă și ea. un spirit locuiește tănuit sub niște straturi de materie, o ființă indescritibilă, omniscientă, atotputernică, Dumnezeu însuși. Acela care prin asceză, prin rugăciune, prin renunțare, va fi capabil să asculte de exigențele spiritului, o va vedea pe Isis apărându-i în față dezgolită de voalurile sale.

II.

Ce înseamnă „a fi gol?” Această expresie are două sensuri: ea vrea să spună că omul este sărac, nenorocit, lipsit de toate calitățile și virtuțile. Ea poate însemna totodată că el nu mai are nici înveliș, nici carapace, că este perfect, liber, că se află în adevăr. Numai ființele divine sunt goale astfel, ceea ce mai poate fi exprimat și spunând că ele sunt învelite sau îmbrăcate în lumină. Este foarte greu să găsești în vocabular niște cuvinte ce traduc exact realitățile vieții spirituale, trebuie să apelezi la niște imagini, la niște comparații, la niște expresii simbolice. De aceea Inițiații învață că în lumea divină adevărul este gol, ceea ce înseamnă că nu este învelit într-o materie care îl maschează. Ei pot spune de asemenea că el este lumină pură, deoarece lumina se situează exact la frontiera dintre lumea materială și cea spirituală.

Într-un anumit fel, regăsim în natură aceste corespondențe dintre viața din planul fizic și cea din planul spiritual. De exemplu, vara când este mult soare, lumină, căldură, purtăm puține haine. Dimpotrivă, iarna, când soarele devine mai rar, este mai întuneric, mai frig, trebuie să ne îmbrăcăm cu haine mai groase. Căldura și frigul sunt niște simboluri ale vieții interioare: cu cât mai mult ne îndepărtăm de lumea divină, sursa căldurii și a luminii, cu atât sărăcim în virtuți, ne este frig, suntem obligați să ne acoperim cu tot felul de haine vechi. Din contră, începem să ne apropiem de izvor printr-o viață pură și luminoasă și ne descotorosim de toate lucrurile groase inutile. Vedeți, trebuie să învățați să interpretați toate aceste simboluri ale vieții psihice.

Înțelegeți-mă deci bine, nuditatea despre care eu doresc să vă

vorbesc este cea a corpurilor astral și mental. Din cauza gândurilor și a sentimentelor voastre egoiste, răuvoitoare, răzbunătoare, ați făcut aceste corpuri atât de întunecate încât nu mai puteți comunica cu realitățile și existențele lumii spirituale. Doriți să meditați, dar cum nu ați reușit să vă descotorosiți de preocupările voastre prozaice, de grijiile, de invidiile, de nervozitățile voastre, de amintirile neplăcute, nu vă puteți înălța. Puteți rămâne cât doriți așa, cu ochii închiși, așteptând să se declanșeze acea mișcare care va permite sufletului vostru să facă un salt în lumină, dar nu se întâmplă nimic. În aceste condiții, este aproape inutil să încercați să meditați, fiindcă nu veți obține nimic. Aparatele voastre interioare sunt murdare, ele nu funcționează. Și va fi la fel atât timp cât nu veți învăța să vă dezbrăcați de toate hainele vechi, grele, uzate, găurite. Da, în mod simbolic, există atâtea haine vechi de care trebuie să vă descotorosiți!

Cel mai important lucru în viață este deci această lucrare interioară de dezbrăcare. Desigur, este dificil, și nu numai că este dificil, dar mulți oameni nu reușesc nici măcar să înțeleagă că există straturi opace pe care trebuie să le elimine, nici pentru ce trebuie să o facă.

Numai adevărul este gol. Pentru a ne ridica deci la această nuditate a adevărului, trebuie să lucrăm să ne eliberăm de tot ce este opac în noi, impermeabil la lumea divină. Atunci când atingem această nuditate, putem ajunge foarte sus pentru a primi mesaje, sfaturi, înțelepciunea, iubirea, ajutorul Domnului. În fața Cerului trebuie să ne prezentăm complet goi, adică dezbrăcați de lăcomia noastră, de calculele, de ideile noastre false. Cu cât ne dezbrăcăm, cu atât mai mult ne înălțăm.

Apoi, atunci când coborâm – fiindcă suntem mereu obligați să coborâm, cât timp ne aflăm pe pământ trebuie să ne îndeplinim și sarcinile pământene – ne îmbrăcăm din nou, adică ne reluăm activitățile, proiectele, legăturile cu familia, cu prietenii, cu vecinii. Este necesar să ne îmbrăcăm în fața lumii, dar Cerul iubește numai ființele dezbrăcate. Vedeți ce imagine minunată ne-au oferit Inițiații atunci când au vorbit despre contemplarea adevărului gol, despre Isis dezvăluită!...

Pentru moment, nu vă voi spune mai mult. Depinde acum de voi să meditați pentru a înțelege ce înseamnă voalul lui Isis și cum trebuie

să îl îndepărtați pentru a cunoaște adevărul.

Articol VIII. Cap. 8 – Haina de lumină

Haina este o materie care ne acoperă și ne ocrotește, dar și un ecran ce ne izolează de lumea exterioară. Acela care poartă un palton gros se află la adăpost de frig, și de anumite înțepături, de anumite lovituri, în timp ce acela care este dezbrăcat este expus celor mai mărunte atacuri. Cu cât ne debarasăm de haine, cu atât mai mult devenim mai sensibili. Transpunând această lege în domeniul vieții interioare, putem spune că sensibilitatea este o manifestare de spiritualitate, și că trebuie să ne îndepărtăm de vulgaritatea preocupărilor obișnuite pentru a câștiga sensibilitatea lumii divine.

În Cărțile Sfinte întâlnim niște povestiri unde cel care a trăit în conformitate cu legile divine, care a învins tentațiile, a biruit răul, primește ca recompensă o haină. Această haină poate fi albă sau colorată, dar este mereu prezentată ca o podoabă minunată, o țesătură prețioasă. Eu v-am explicat deja, această haină este simbolul aurei (*A se vedea col. Izvor nr. 229: „Centri și corpuri subtile”, Cap. 2*). Aura este adevărata noastră haină. Pentru a o merita, trebuie să scăpăm de tot ce ne îngreunează și ne întunecă, pentru a intra în legătură cu lumea divină. Aura, această haină de lumină, este semnalul că am reușit.

Veți spune: „Dar tocmai ne-ați vorbit despre nuditate și acum ne vorbiți despre haine!” Da, fiindcă cuvântul nuditate nu este decât o modalitate de prezentare a lucrurilor. Eu v-am menționat deja, există atât de puțini termeni pentru a vorbi despre viața spirituală încât suntem obligați să ne folosim de imagini ce pot părea uneori contradictorii. În realitate, omul nu este niciodată gol: nu numai corpul său fizic este o haină, dar și celelalte corpuri mai subtile. Pentru a fi cu adevărat gol, el trebuie să înfăptuiască o lucrare interioară uriașă, aproape irealizabilă: să devină un spirit pur, sau mai exact să dea spiritului în sine o asemenea putere care pare că pulverizează corpul fizic și îl transformă în lumină, așa cum s-a întâmplat cu Iisus când s-a transfigurat pe muntele Tabor.

Această problemă a îmbrăcăminteii este foarte interesantă și merită să ne oprim asupra ei. Corpul fizic este haina sufletului și a spiritului.

Cuvintele sunt veșmintele gândului. Sentimentele, gândurile, forțele posedă o haină; toate creaturile vizibile și invizibile posedă

niște haine. De exemplu, o floare este un veșmânt în care se ascunde o entitate. De aceea trebuie să medităm asupra florilor, a formelor, culorilor, parfumului lor, pentru a cunoaște natura ființelor care posedă asemenea veșminte. Și nu numai asupra florilor, ci asupra a tot ce există în diferitele regnuri ale naturii: mineral, vegetal, animal, uman. Un cristal, un diamant, o piatră prețioasă este o haină, corpul în care o entitate spirituală s-a încarnat pentru a se manifesta...

Pentru a aprofunda această problemă a veșmintelor, adică să interpretezi formele tuturor creaturilor, ale tuturor entităților, trebuie să posezi o mare cunoaștere. O haină este condensat ea unor elemente subtile și este foarte greu să descifrezi atâtea expresii și nuanțe. Munții, lacurile, râurile, arborii... întreaga natură este veșmântul Spiritului Cosmic. Totul este veșmânt, de la regatul mineralelor la cel al oamenilor, iar aceste veșminte sunt de o diversitate nemaîntâlnită. Priviți numai printre animale imensa varietate de păsări cu penajul lor!

Chiar dacă hainele folosesc adesea să acopere ființele, ele pot deopotrivă, într-o anumită măsură, să ofere niște indicații în privința lor. De exemplu, oare de ce la teatru se folosesc costumele? Actorii ar putea juca foarte bine oricum ar fi îmbrăcați, dar costumele ne arată imediat rolul lor. Imediat ce un actor intră în scenă, chiar înainte să vorbească, vedem cărei categorii de ființe aparține și ghicim deja personajul.

Nu numai formele și culorile sunt niște veșminte, dar și mișcările, sunetele, parfumurile. Tot ce reprezintă mijloc de exprimare intră în categoria hainelor. Și în special la ființe umane. Veți spune: „Dar spiritul nu se poate exprima așa gol?” Nu, ce putem cunoaște despre o forță, despre o energie atât timp cât nu o vedem manifestându-se printr-o formă?

Pentru a se exprima, spiritul este obligat să treacă prin niște intermediari. Există tot felul, de la cei mai materiali la cei mai subtili. Anumite impulsuri se exprimă prin niște mișcări, dar există alte impulsuri mult mai subtile care se exprimă prin privire, voce, culoarea feței. Există deci o întreagă paletă de expresii, de la cele mai fizice la cele mai imateriale, pe care de abia reușim să le percepem și care sunt și mai dificil de interpretat. Observați că această problemă a hainei este atât de vastă și profundă încât putem lucra asupra ei întreaga

viață.

Articol IX. Cap. 9 – Pielea, organ de cunoaștere

Într-o zi am primit de la cineva o scrisoare cu adevărat uimitoare în care, printre altele, îmi spunea: „S-ar putea spune că tot ceea ce știți ați învățat prin intermediul pielii. Ca și cum pielea v-ar fi dat cunoașterea lucrurilor...” Nu m-am așteptat deloc la această remarcă și am fost surprins. Dar în realitate, dacă ne gândim mai bine, vom descoperi că pielea este în corpul omenesc organul principal de cunoaștere. Tot ceea ce pătrunde în om ca senzații, impresii, influențe, nu se poate face fără autorizația pielii. Ea este cea care ne înconjoară corpul și toate organele corpului. Ea este inspectorul care examinează, care face încercări și nu lasă să pătrundă decât ceea ce este necesar omului. Fiecare organ s-a născut printr-o diferențiere progresivă a pielii. O putem compara cu o mamă care a adus pe lume o mulțime de copii, sau cu rădăcinile unui copac datorită cărora trunchiul poate crește și se dezvoltă corect dând crengi, frunze, flori și fructe.

Pielea este cea care permite sau oprește trecerea, intrarea sau ieșirea, și trebuie să îi oferim posibilitățile de a accepta numai elementele benefice, eliminându-le pe cele nocive. De exemplu, spălatul contribuie la o stare de bine și la sănătatea fizică. Dar dacă îl facem într-o stare de conștiință corespunzătoare, putem deopotrivă absorbi forțe și curenți ce ne mențin în contact cu viața cosmică. Pielea posedă adevărate radare, adevărate antene datorită cărora noi emitem și absorbim niște fluide. Din toate timpurile, magicienii sau vrăjitorii care posedau aceste cunoștințe se dezbrăcau pentru a-și face ceremonialele: ei captau astfel influențele unor spirite invizibile și proiectau ei înșiși niște forțe ce acționau asupra ființelor și a lucrurilor.

Alte practici magice constau în a-ți masa corpul cu anumite unguente care provoacă asemenea efecte asupra sistemului nervos încât omul poate ieși din corpul său și se deplasează în spațiu. Știm acum că multe „vrăjitoare” care pretindeau că au asistat la sabat nu au făcut în realitate decât să își ungă corpul cu anumite substanțe care, pătrunzând prin piele, le-au provocat dedublarea. Aceste femei au participat de fapt la sabat, dar nu cu corpul lor fizic, ci prin corpul lor astral și s-au dat la tot felul de desfrâuri.

Din păcate, oamenii sunt mereu gata să se avânte în experiențe ce îi antrenează spre infern; ei sunt mult mai puțin dispuși să învețe

cum să comunice cu forțele divine pentru a se ameliora. Atunci, înțelegeți-mă bine, eu vă vorbesc despre aceste fenomene pentru ca să cunoașteți realitatea lucrurilor, nu pentru a vă determina să vă interesați de aceste practici făcând niște experiențe riscante.

În mod conștient sau inconștient, oamenii acordă pielii o mare importanță. Priviți câte războaie s-au făcut și continuă să se facă numai din cauza culorii pielii, albă, neagră, galbenă sau roșie! Numai pielea îi interesează, este secundar dacă restul corpului este identic, are aceleași forme, aceleași funcții. Această piele de care în general ei nu se interesează prea mult – doar pentru a-i aplica niște loțiuni, creme și machiaje. – iată că devine, dintr-odată, din cauza culorii sale, de o importanță capitală și ei se masacrează! Ar trebui să lăsați în pace culoarea, gândindu-vă mai degrabă la ce trebuie să faceți pentru a vă păstra pielea în stare bună pentru a-și juca rolul ei de protecție dar și de instrument de percepție. Ce materie extraordinară este pielea, pe de o parte fină, suplă, dar și foarte rezistentă! Iar atunci când este puțin deteriorată, zgâriată, ea se reface imediat. De altfel, egiptenii care înhumau morții ne-au arătat ce rezistență are din moment ce, în anumite condiții, ea poate rezista secole și milenii.

Cu ajutorul pielii, Inteligența Cosmică ne-a dat un organ de simț care are deopotrivă prelungiri până în lumea spirituală; fiindcă trebuie să știm că pielea produce niște secreții subtile ce îi conferă anumite proprietăți. Pentru a nu distruge această peliculă eterică, există reguli de viață care trebuie respectate; fiindcă totul se reflectă pe piele. Dacă am ști să observăm, am descoperi în funcție de piele starea fizică și chiar psihică a unei persoane. Există o piele sănătoasă sau anemică, inteligentă sau proastă, leneșă sau activă. De altfel, acest lucru se schimbă în funcție de circumstanțe: într-o zi, ea poate fi vie, strălucitoare, și a doua zi stinsă, întunecată, moartă. La fel se întâmplă și pentru păr care este alcătuit din aceleași elemente ca pielea: el reflectă starea fizică și starea interioară.

În funcție de pielea cuiva, vă puteți da seama de viața pe care o duce: există ceva în pori, în culoare, care vorbește imediat despre o viață spirituală sau despre una primitivă, animalică. Dar ceea ce este interesat deopotrivă de constatat, este că pielea aceleiași persoane nu este identică peste tot: în unele locuri ea este netedă, fină, în altele este pătată sau ridată. Există chiar persoane la care ai impresia că pielea,

care este albă, pare violacee, albăstruie sau îngălbenită. Este dovada că în spatele acestei fațade care este pielea, există alte piei pe care nu le vedem și care proiectează niște particule pure sau impure, luminoase, colorate sau întunecoase. Cu mult timp în urmă, am întâlnit la Zürich o clarvăzătoare și ceea ce m-a frapat cel mai mult la chipul ei, pe care nu l-am uitat niciodată, a fost pielea, sfințenia pielii ei. Astfel am simțit că ea era cu adevărat o foarte mare clarvăzătoare.

De acum înainte, încercați deci să înțelegeți mai bine în ce sens merită să vă ocupați de piele. Lăsați la o parte problema culorii. Nu vă ocupați prea mult nici de produsele ce servesc la întreținerea ei. Amintiți-vă în schimb că ea este cea mai bună haină pe care Cerul ne-a dat-o, și că ea poate deveni chiar un adevărat organ de cunoaștere. Dar pentru aceasta, trebuie să ne corectăm modul de viață.

Articol X. Cap. 10 – Parfumul din grădina edenului

Ceea ce face problema pielii greu de dezbătut, este că ea atinge imediat cea a nudității, și aici trebuie mereu să fii foarte prevăzător: eu v-am spus că nuditatea constituie încă un subiect indecent pentru mulți deoarece are o legătură cu sexualitatea. Atunci când se vorbește despre nuditate, oamenii nu se gândesc în general nici la gât, nici la spate, nici la brațe, nici la picioare, ci în majoritatea timpului la piept și la organele sexuale. Aceste organe sunt așa cum sunt, nu au nimic surprinzător, dar viața pe care o duc bărbații și femeile lasă asupra lor niște amprente; desigur, nu niște amprente fizice, ci eterice, și aceasta se simte când oamenii sunt goi. Și cum cei mai mulți dintre ei trăiesc o viață de dezordine și pasiuni, este mai bine să-și acopere aceste organe, fiindcă ceea ce emană din ele nu este nici frumos, nici pur, nici poetic.

Am fost întrebat câteodată ce cred despre nudism sau despre faptul că vara, pe plaje, oamenii sunt din ce în ce mai dezbrăcați. Eu v-am mai povestit cum am fost invitat într-o zi să vizitez o tabără de nudiști. Am acceptat cu condiția să rămân îmbrăcat. A fost o experiență interesantă. Înainte de a merge, m-am întrebat ce impresie voi trăi și, ca să fiu sincer, nu mă așteptam la ceea ce am simțit cu adevărat: toate aceste corpuri goale mi-au produs o anumită senzație de indigestie.

Poate că în mod instinctiv nudiștii au făcut o descoperire: binefacerile unei vieți naturale. Dar cum ei nu posedă un învățământ inițiativ, aceste binefaceri nu sunt foarte mari. Veți spune că nu este nevoie de un învățământ inițiativ ca să te expui la soare și aer. Desigur,

dar când nu cunoști natura influențelor la care te expui, aceasta nu poate aduce mare lucru. Ar trebui ca nudiștii să aibă cel puțin câteva metode, să știe în ce stare de spirit merită să se expună goi.

Fiindcă ceea ce primești astfel depinde de gândurile și sentimentele hrănite în tine însuși. Pielea este neutră în sine, ea poate lăsa totul să treacă, atât bun cât și rău. Ceea ce orientează și determină lucrarea pielii este conștiința, gândul, în funcție de ce aveți în minte, pielea poate favoriza sau împiedica pătrunderea anumitor elemente. Dacă gândurile vă sunt pure, luminoase și legate de Dumnezeu, este ca și cum pielea voastră ar primi un ordin superior să lucreze pentru a alunga otrăvurile și a atrage numai particulele și energiile însuflețitoare. Dacă această comuniune cu forțele naturii este întreprinsă în condiții bune, ea vă poate reînnoi, regenera.

Dar oare acestea sunt cu adevărat preocupările oamenilor care merg în taberele de nudism sau pe plaje? Ei mănâncă orice, beau alcool, fumează, se droghează, nu-și stăpânesc deloc gândurile și sentimentele; ei se află acolo mulțumiți să trăiască o viață vegetativă, animalică. Ce credeți atunci că iese din pielea lor? Asemenea norilor care se ridică, niște emanații nesănătoase îi părăsesc pe unii pentru a pătrunde în alții. Ele se simt chiar de departe. De mai multe ori, chiar fără să merg pe o plajă, numai plimbându-mă puțin pe faleză, am simțit aceste miasme ce se degajau din toate acele corpuri expuse; iar mirosurile astrale sunt uneori mai rele decât cele fizice... Să nu vă închipuiți că am spus toate acestea fiindcă nu îi iubesc pe oameni. Ba da, eu îi iubesc, doresc să îi ajut, dar nu pot să nu observ, nici să nu simt, ceea ce emană din anumiți oameni din cauza modului lor de viață atât de primitiv.

Dacă ar fi trăit o viață mai cumpătată, mai inteligentă și pură, bărbatul și femeia ar fi devenit asemenea florilor. Deoarece pielea poate distila un parfum asemănător anumitor flori pe care le întâlnim numai la munte. Într-un trecut foarte îndepărtat, primul bărbat și prima femeie posedau acest parfum, îndeosebi Eva, de aceea plantele o cunoșteau și o iubeau. Ea comunica cu întreg regnul vegetal și în Paradis, în grădina Edenului, Eva le depășea pe toate celelalte flori prin parfumul ei. După păcatul originar, care a reprezentat o coborâre în regiunile mai dense ale materiei, ea a pierdut această însușire de a distila parfumurile, iar florile nu au mai recunoscut-o. Fiindcă florile

sunt pure, imaculate, ele nu au nicio dorință astrală, și văzând greșeala comisă de Eva, ele au renunțat să îi mai transmită ca înainte virtuțile lor.

Femeile simt nevoia să se parfumeze fiindcă au păstrat în subconștientul lor amintirea acelei stări vechi din Paradis. De acum înainte, ele trebuie să știe că este posibil să regăsească acel parfum, dar cu condiția de a restabili în ele acea stare de puritate originală, prin gânduri pure, sentimente curate și o hrană proaspătă. Da, hrana este și ea foarte importantă.

Nu este suficient numai să te expui la aer și soare. Nudismul ar trebui înțeles altfel decât este astăzi: el ar trebui să aducă o nouă concepție a lucrurilor însoțită de o disciplină adecvată pentru ca oamenii să devină frumoși, expresivi fizic și psihic... Altminteri, care ar fi interesul? Este de preferat să fii îmbrăcat. Spectacolul unor corpuri mai mult sau mai puțin estetice, de unde provin niște emanații nesănătoase, are uneori ceva greșos. O nouă cultură este necesară pentru a forma o nouă omenire. Cine o va pregăti? Mamele o pot face, dacă se decid să se instruiască și să lucreze asupra gândurilor și sentimentelor lor pentru a aduce pe lume niște copii sănătoși și echilibrați fizic și psihic (*A se vedea col. Izvor nr. 214: „Galvanoplastia spirituală și viitorul omenirii”*).

Nudismul își va avea cu adevărat rațiunea sa de a exista atunci când oamenii vor înțelege că au o întregă lucrare de înfăptuit asupra lor înșiși pentru a se înfrumuseța, a se perfecționa. Până atunci, hainele le permit cel puțin să-și ascundă imperfecțiunile! Veți spune că ele contribuie de asemenea să le perpetueze. Da, într-un anumit fel. De altfel, mulți oameni își folosesc hainele pentru a arunca cu praf în ochii altora. Se simte că ei se bazează pe hainele lor pentru a se ascunde, pentru a afișa o anumită imagine despre ei înșiși dincolo de care ceilalți nu vor mai căuta. Chiar dacă reușesc, cât timp vor putea ei să joace în sinea lor aceeași comedie?

Nu ar fi nimic rău ca oamenii să trăiască din ce în ce mai mult în nuditate, dar înainte vor trebui puse multe lucruri la punct. Și cum pentru moment condițiile nu sunt încă împlinite, este de preferat să-și păstreze hainele și să lucreze asupra nudității lor interioare, adică să se exerseze să-și stăpânească instinctele, pasiunile, lăcomiile. În acel moment, ei vor deveni atât de puri, de luminoși, și mai ales vor

răspândi un asemenea parfum încât vor putea să se prezinte în fața întregii lumi, a întregii creații, toți vor fi încântați simțind că emană din ei ceva divin ca pe timpurile îndepărtate în grădina Edenului.

Credeți-mă, singurul lucru pe care l-am înțeles cu adevărat, singurul lucru care are cu adevărat valoare pentru mine, este viața purificată, iluminată, de o ființă conștientă a cărei motivație de a exista pe pământ este această lucrare asupra ei însăși ce face din întreaga sa ființă o reflectare a lumii divine.

Articol XI. Cap. 11 – „În duh și în adevăr”.

Principiile care conduc universul sunt comparabile cu numerele de la 0 la 9 de la care pornesc toate combinațiile numerice. Principiile, asemenea primelor zece numere, sunt date o dată pentru totdeauna, dar nimeni nu este capabil să prevadă multiplele combinații pe care ele le pot produce până la infinit. Este ceea ce noi trebuie să învățăm pe parcursul secolelor: noile combinații, noile forme generate de principiile care sunt veșnice. În toate domeniile, mișcarea este legea vieții. De asemenea, este o mare greșală din partea religiei de a dori să eternizeze formele. Numai principiile sunt veșnice, formele trebuie să se schimbe.

Întâlnirea avută de Iisus lângă o fântână cu o femeie samariteană care venea să ia apă, este unul dintre episoadele cele mai remarcabile ale Evangheliilor.

„Deci a venit la o cetate a Samariei, numită Sihar, aproape de locul pe care Iacov l-a dat lui Iosif, fiul său; și era acolo fântâna lui Iacov. Iar Iisus, fiind ostenit de călătorie, S-a așezat lângă fântână și era ca la al șaselea ceas. Atunci a venit o femeie din Samaria să scoată apă. Iisus i-a zis: Dă-Mi să beau. Căci ucenicii Lui se duseseră în cetate, ca să cumpere merinde. Femeia samarineancă l-a zis: Cum Tu, care ești iudeu, ceri să bei de la mine, care sunt femeie samarineancă? Pentru că iudeii nu au amestec cu samarinenii. Iisus a răspuns și i-a zis: Dacă ai fi știut darul lui Dumnezeu și Cine este Cel ce-ți zice: Dă-mi să beau, tu ai fi cerut de la El, și ți-ar fi dat apă vie. Femeia l-a zis: Doamne, nici găleată nu ai, și fântâna e adâncă; de unde, dar, ai apa cea vie? Nu cumva ești Tu mai mare decât părintele nostru Iacov, care ne-a dat această fântână și el însuși a băut din ea și fiii lui și turmele lui? Iisus a răspuns și i-a zis: Oricine bea din apa aceasta va înseta iarăși; dar cel ce va bea din apa pe care i-o voi da Eu nu va mai înseta în veac, căci

apa pe care i-o voi da Eu se va face în el izvor de apă curgătoare spre viață veșnică. Femeia a zis către El: Doamne, dă-mi această apă ca să nu mai însetez, nici să mai vin aici să scot. Iisus i-a zis: Mergi și cheamă pe bărbatul tău și vino aici. Femeia a răspuns și a zis: N-am bărbat. Iisus i-a zis: Bine ai zis că nu ai bărbat, căci cinci bărbați ai avut și cel pe care îl ai acum nu-ți este bărbat.

Aceasta adevărat ai spus. Femeia l-a zis: Doamne, văd că Tu ești proroc. Părinții noștri s-au închinat pe acest munte, iar voi ziceți că în Ierusalim este locul unde trebuie să ne închinăm. Și Iisus i-a zis: Femeie, crede-Mă că vine ceasul când nici pe muntele acesta, nici în Ierusalim nu vă veți închina Tatălui. Voi vă închinați căruia nu știți; noi ne închinăm Căruia știm, pentru că mântuirea din iudei este. Dar vine ceasul și acum este, când adevărații închinători se vor închina Tatălui în duh și în adevăr, că și Tatăl astfel de închinători își dorește”.

„Femeie, crede-Mă că vine ceasul când nici pe muntele acesta, nici în Ierusalim nu vă veți închina Tatălui. Dar vine ceasul și acum este, când adevărații închinători se vor închina Tatălui în duh și în adevăr”. Este extraordinar însă că Iisus a făcut această revelație unei femei care nu îi putea înțelege desigur cuvintele. Nu îi putem însă reproșa nimic sărmaneii femei, atunci când ne gândim că de secole unii, chiar dintre cei mai mari teologi, nu le-au înțeles adevărata semnificație.

„Vine ceasul când nici pe muntele acesta, nici în Ierusalim nu vă veți închina Tatălui”...Iar Iisus nu indică un alt loc care ar fi putut înlocui muntele din Samaria sau templul din Ierusalim, el nu menționează niciun loc, dar el pronunță două cuvinte abstracte printre cele mai neînțelese de om: duh și adevăr. Duhul, spiritul se opune materiei și adevărul minciunii, greșelii, iluziei, aparenței. Deci a-L adora pe Dumnezeu „în duh” înseamnă a părăsi formele materiale care ne întemnițează și ne împiedică să ne mișcăm liberi; iar „în adevăr” înseamnă să ne smulgem din iluzii, din aparențe.

Unii vor spune că „în duh și în adevăr” ar eticheta religia adusă de Iisus, religia creștină, pe care el o opunea astfel religiei lui Moise și religiilor păgâne ce proliferau atunci în Palestina. Nu, eu nu cred, și de altfel creștinismul a păstrat în credințele, în ritualurile, în monumentele sale, multe urme ale religiei iudaice în special, și chiar ale religiilor păgâne. Și mai mult, toate religiile au tendința să se

materializeze, să se fixeze de obiecte, de practici exterioare. Iisus a dat deci pentru toate religiile ca ideal de atins formula „în duh și în adevăr”. Dacă ar reveni astăzi, el ar pronunța cu siguranță aproape aceleași cuvinte. El ar spune: „Vine ceasul când nici la Ierusalim, nici la Roma, nici la Meca, nici la Benares... nu vă veți închina Tatălui, ci în duh și în adevăr”.

Iisus avea niște concepții revoluționare, dar aceasta nu îl împiedica să respecte anumite aspecte ale vechii ordini și preceptele date de Moise. El spunea: „Să nu socotiți că am venit să stric Legea sau prorocii; n-am venit să stric, ci să împlinesc. Căci adevărat zic vouă: înainte de a trece cerul și pământul, o iotă sau o cirtă din Lege nu va trece, până ce se vor face toate”. Dar în același timp, el dorea să îi antreneze pe oameni mai departe pe calea adevăratei religii.

Un Maestru Spiritual are exact aceleași preocupări ca și ceilalți instructori; el trebuie să îi facă pe oameni să progreseze așa cum trebuie să facă un profesor cu elevii săi. El știe că mulți nu vor putea să îl urmeze în ideile și proiectele sale, dar oare îi poate opri pe cei puțini care doresc să meargă mai departe și sunt capabili? De ce să ne nivelăm cu cei mai slabi, cei mai limitați? Trebuie mereu să îi împingem pe oameni să înainteze, dar în același timp să fim înțelegători și indulgenți cu aceia care nu pot progresa mai mult pentru moment.

Iisus se întreba cum să instruiască mulțimea, oamenii simpli care veneau la el, în același timp cu ființele mai avansate spiritual. De aceea el se folosea de niște pilde. Iar în ziua în care discipolii săi l-au întrebat: „De ce le vorbești lor în pilde?” el le-a răspuns: „Pentru că vouă vi s-a dat să cunoașteți tainele împărăției cerurilor, pe când aceloră nu li s-a dat”. Iisus a dat deci mulțimii niște imagini și niște istorisiri. Discipolilor săi le-a explicat corespondențele existente între aceste imagini și istorisiri în domeniul virtuților. Iar printre discipolii săi, el a ales unul, Ioan, căruia i-a revelat sensul profund al cuvintelor sale. Se poate spune deci că mulțimii i-a dat forma, discipolilor săi conținutul, iar lui Ioan el i-a revelat sensul.

Așa este de secole: mulțimea se oprește asupra formei, discipolii lucrează asupra conținutului, iar Inițiații găsesc sensul al cărui esențial este rezumat în aceste două cuvinte „în duh și în adevăr” care revelează că pentru Iisus exista și o latură esoterică a religiei. Ce noroc

că el a pronunțat aceste cuvinte, altminteri ar fi fost aproape imposibil să găsim în altă parte în Evanghelii o asemenea mențiune. Ne întrebăm chiar cum se face că au fost păstrate. Atâtea alte pasaje au fost șterse sau transformate.

Pentru a înțelege, un copil are nevoie să i se spună povești, să i se arate niște imagini, niște obiecte concrete. În domeniul religiei, cei mai mulți oameni au rămas la nivel infantil: ei au nevoie de niște lucruri exterioare, concrete, tangibile, de care să se agațe. Închipuiți-vă că se anunță într-o zi credincioșilor din lumea întreagă: „De acum înainte nu vor mai exista locuri de cult, nici ceremonii, nici preoți, nici statui sau imagini sfinte, nimic material și exterior, vă veți închina Domnului în duh și în adevăr”. Deodată s-ar instala vidul, ei s-ar simți pierduți. Numai o ființă extraordinar de evoluată poate găsi în spiritul, în sufletul ei, sanctuarul unde va pătrunde pentru a se adresa Domnului, pentru a atinge, a gusta și a respira splendorile Cerului. Evident, o astfel de lărgire a conștiinței este de dorit. Pentru cei care sunt capabili să ajungă până aici, nu există limite, fiindcă lumea sufletului și a spiritului este cea mai frumoasă, cea mai vastă; ei pot lucra până la infinit pentru a-și construi viitorul de fii și fiice ale Domnului.

Până atunci, cum ne aflăm pe pământ, suntem obligați să dăm credințelor noastre niște forme materiale: niște locuri, niște obiecte de cult, niște sărbători religioase într-o anumită perioadă a anului, care sunt expresia acestor credințe. Dar trebuie să înțelegem că ele reprezintă numai o expresie, ele nu sunt religia însăși. Nu putem să facem să pătrundă Divinitatea într-o biserică, un templu, o moschee sau o sinagogă, nici într-un obiect, nici chiar într-o anafură. Înseamnă să desconsiderăm Divinitatea dacă am pretinde contrariul. Da, eu nu doresc să îi jignesc pe creștini, dar a pretinde că este de ajuns să înghiți anafura pentru a te spovedi lui Hristos, este o invenție minunată, dar rămâne o invenție.

Cum putem crede că Hristos, fiul Domnului, se lasă întemnițat într-o anafură de niște preoți mai mult sau mai puțini demni? Drept cine îl luăm? Și acesta se numește misterul euharistiei! Nu, nu există aici niciun mister, ci numai niște realități spirituale ce ascultă de niște legi: este adevărat că într-un obiect se pot introduce niște fluide, niște influențe... dar nu pe Dumnezeu! De altfel, Iisus nu a spus: „Dacă nu mă

veți mânca, dacă nu mă veți bea” ci: „Luați, mâncați, acesta este trupul Meu... Beți... că acesta este sângele Meu...” Deci nu pe el îl mâncăm sau bem; este ceva ce îi aparține, dar nu este el. Trupul și sângele lui Hristos sunt niște elemente cosmice ce le putem primi prin nutriție, prin respirație, prin meditație, și le putem condensa chiar în niște obiecte. Dar nimeni nu poate avea vreo influență asupra lui Hristos însuși, a spiritului său.

Pentru a trăi o religie în duh și în adevăr, nu trebuie să rămâneți agățați de ceea ce vă este aproape, la îndemână sau la gură. Trebuie să vă deplasați, deoarece Hristos se află foarte sus, foarte sus. Acela care vrea să bea apă pură trebuie să urce la munte pentru a-și potoli setea la izvor, în timp ce acela care nu poate urca rămâne să bea jos, dar acolo apa este poluată și plină de microbi.

Înțelegeți-mă bine, eu nu sunt împotriva împărtășaniei la creștini, eu nu spun că nu trebuie să ne împărtășim, eu susțin că trebuie să avem o viziune corectă a realității lucrurilor. Este inexact să se afirme că preotul îl determină pe Hristos să pătrundă într-o anafură sau în vin. Și nu îi ajutăm pe oameni să aibă o mai bună înțelegere a vieții spirituale făcându-i să creadă că prin pâinea și vinul împărtășaniei vor atinge Divinitatea. De ce să dorim să reducem Divinitatea întemnițând-o în ceva material? De ce să îi determinăm pe oameni să răătăcească în niște credințe greșite? Există atâția oameni pe pământ care nu cunosc împărtășania creștinilor! Aceasta înseamnă că ei nu se pot împărtăși la fel de bine Domnului ca și creștinii? Oare pentru a se împărtăși Cerului ei trebuie să devină creștini?... Oh, la, la! De ce să ne limităm astfel dorind să îi limităm și pe ceilalți?

Oamenii au manifestat mereu dorința de a se impune altora, de a le aplica niște constrângeri. Și s-a mers foarte departe... până la deformarea, mutilarea voluntară a corpului lor fizic. Toate aceste obiceiuri de bandajare a picioarelor, de deformare a craniilor etc întâlnite în anumite culturi... Da, în toate domeniile au existat niște oameni care au dorit e îi păcălească pe alții într-o manieră fizică sau psihică.

Vă pun acum întrebarea: oare ce gândesc creștinii despre destinul acestor miliarde de oameni care nu au auzit de veacuri niciodată vorbindu-se despre slujbă sau împărtășanie? Că vor fi alungați de Dumnezeu?... Vedeți, euharistia trebuie înțeleasă într-un

sens mai larg, mai vast. Împărtășania este chiar condiția vieții. Cum ne împărtășim? În toate felurile. Începând chiar cu hrana zilnică fiindcă, deși materială, ea este impregnată de viața Creatorului și putem printr-o lucrare a gândului, a conștiinței, să învățăm să extragem din ea elementele cele mai subtile pentru a ne hrăni deopotrivă sufletul și spiritul. Aceasta este adevărata euharistie: a hrăni sufletul și spiritul.

Iar atunci când respirăm, când dormim, când contemplăm natura, munții, marea, soarele, stelele... putem trăi de asemenea niște stări de conștiință minunate care sunt o împărtășanie, singura adevărată împărtășanie ce dă un sens împărtășaniei creștinilor. A primi anafura și vinul nu folosește la nimic dacă nu am învățat să ne împărtășim Domnului într-o manieră mai vastă, mai profundă, prin activitățile cele mai simple ale vieții zilnice: a mânca, a bea, a merge, a respira, a privi, a asculta, a dormi, a iubi, a lucra.

Dacă doriți să rămâneți acum la concepțiile sărace și limitate ale împărtășaniei, sunteți liberi să o faceți. Dar într-o bună zi veți fi obligați să le părăsiți. Dacă nu astăzi, mai târziu; dar profeția lui Iisus trebuie să se împlinească. Chiar dacă nu veți accepta de la mine aceste adevăruri, Cerul va trimite alte ființe care vă vor spune același lucru.

Problema nu este de a aparține unei religii sau alteia, de a observa un anumit ritual mai mult ca altul: un ritual este numai o formă, iar o formă nu este folositoare decât dacă suntem capabili să o însuflețim, să îi dăm un conținut.

În tinerețea mea în Bulgaria, am auzit această povestire. În timpuri îndepărtate, un episcop călătorea cu suita sa pe drum. Într-o dimineață, foarte devreme, a luat o barcă ca să traverseze un lac; dar vremea a început repede să se strice, furtuna se dezlănțui și îl aruncă pe un mal nelocuit. În timp ce, alături de suita sa, mulțimea Cerului că a scăpat de un mare pericol, a văzut venind un tânăr care mîna niște capre. El îl întrebă: „Ce loc este acesta? Iar tu, cine ești?...” Răspunsul tânărului păstor, sunetul vocii sale, puritatea chipului său l-au impresionat pe episcop care l-a întrebat: „Te rogi Domnului, copile?”

— Da.

— Ce rugăciuni spui?

— Eu nu spun nicio rugăciune.

— Dar spui că te rogi, cum faci? Băiatul își luă toiagul de păstor, îl așază orizontal pe două pietre și începu să sară de o parte și de alta.

Episcopul și suita sa și-au holbat ochii de mirare, în timp ce el, vesel că putea arăta cum se ruga unor personaje atât de importante, țopăia în continuare... Atunci când a terminat, cu sufletul la gură, o asemenea lumină s-a răspândit pe chipul său încât episcopul a rămas o clipă gânditor. Apoi i-a spus: „Este bine, dar există o rugăciune mai bună, vrei să ți-o arăt?” Păstorul a încuviințat, fericit să învețe să se roage mai bine Domnului.

Stai în genunchi, alătură-ți mâinile și repetă după mine: Tatăl Nostru care ești în ceruri... Sfînțească-se numele Tău...” Băiatul repetă de mai multe ori cu mare respect și silință. Furtuna se liniștise, călătorii se pregăteau să plece. Înainte de a se urca în barcă, episcopul îl binecuvântă pe băiat recomandându-i să recite în fiecare zi rugăciunea învățată. Barca se afla deja la o distanță mare de mai când episcopul a văzut venind, mergând pe apă, pe tânărul păstor care îl striga: „Prea sfinte, nu îmi mai amintesc câteva cuvinte din rugăciune!

— Oh, copilul meu, strigă episcopul stupefiat în fața acestei minuni, nu are nicio importanță, roagă-te cum vrei, Domnul îți va auzi mereu rugăciunea!”

Oare această anecdotă este adevărată?... în tot cazul, chiar dacă nu este, acela care a inventat-o a înțeles că esențialul nu constă în formă, în poziție, în cuvinte, ci în intensitatea vieții interioare.

„Nici pe muntele acesta, nici în Ierusalim”... fiindcă calitatea rugăciunii nu depinde de locul unde vă aflați. Singurul lucru important sunteți voi, în templul vostru interior. Puteți să vă rugați Domnului în cel mai frumos sanctuar din lume, dar dacă sanctuarul vostru nu este purificat, Dumnezeu nu vă va asculta ruga. Dar dacă v-ați purificat, iluminat sanctuarul interior, oriunde v-ați afla, rugăciunea voastră se va înălța până la tronul Domnului.

Și la fel cum nu trebuie să existe neapărat un loc, nu este necesară nicio perioadă de timp pentru a te ruga Domnului în duh și în adevăr. De ce fiecare religie are o zi determinată rezervată cultului? Pentru musulmani este vineri, pentru evrei, sâmbăta, pentru creștini, duminica... Nu există în realitate nicio diferență între aceste zile. Toate zilele sunt sfinte, binecuvântate în ochii Domnului. Nu are niciun sens să-ți petreci șase zile uitându-l pe Domnul în niște preocupări și activități materiale, prozaice, iar a șaptea zi să-ți întorci privirea spre El! în ce stare vă înfățișați în fața Sa când ați trăit șase zile oricum?

Credeți voi că El apreciază această ipocrizie? Ceea ce trăiți în a șaptea zi depinde de modul în care ați trăit deja celelalte șase zile, nu trebuie să vă faceți iluzii. Deci, în adevărata religie a lui Hristos, „în duh și în adevăr”, omul se va simți peste tot și în toate zilele în templul Domnului pentru a se închina și a-L slăvi.

Iisus nu a distrus religia părinților săi, el a aprofundat-o, a lărgit-o, a interiorizat-o. Iar eu doresc oare să distrug creștinismul? Nu, eu doresc să gândesc ca Iisus, să simt ca el, să acționez ca el... Iar dacă nu reușesc încă, voi continua cel puțin să mi-o doresc și să lucrez!

Articol XII. Cap. 12 – Imaginea, un suport firesc pentru rugăciune

Au existat pe parcursul istoriei clerici care au meditat fără îndoială atât de bine asupra cuvintelor lui Iisus „în duh și în adevăr” încât au dorit să interzică toate statuile, toate imaginile sfinte, provocând niște lupte sângeroase. Pentru că ceilalți, evident, care țineau la aceste imagini, ripostau violent... Ei bine, și în acest caz era o atitudine greșită. De ce să dorești înlăturarea imaginilor? Problema nu constă în a avea niște imagini sfinte sau nu, ci de a ști cum să le consideri. Inițiații au în privința acestui subiect o atitudine foarte înțeleaptă: ei nu au nevoie de loc de cult, de biserici sau temple, nici de statui sau icoane, dar atunci când pătrund într-un sanctuar, oricare ar fi acesta, ei se închină în fața imaginilor știind că, în spatele acestor practici, se ascunde o întreagă știință și pedagogie. O imagine, o statuie nu este un scop în sine, ci numai un instrument, un sprijin pentru gând, pentru rugăciune. Iar această lege nu este valabilă numai pentru imaginile sfinte, ci pentru tot ce există.

Un exemplu vă va face să înțelegeți ceea ce doresc să vă explic: telefonul. Da, telefonul. Închipuiți-vă că o persoană care nu ar cunoaște ce este telefonul vă vede luând acest obiect, ducându-l la ureche, punând degetele pe niște numere, apoi exclamând: „Imbecilule, idiotule, de ce ai făcut asta? Vei vedea ce se va întâmpla, am să-ți dau o palmă!” Sau: „Bună ziua draga mea, ce mai faci? Ce fericit sunt să-ți aud vocea! Te iubesc... te îmbrățișez”. Această persoană își va spune: „Omul acesta este nebun, el vorbește unui obiect, îl înjură, îi spune cuvinte dulci. Trebuie să îl închidem”. Vedeți, nu ați reflectat la lecția ce o puteți avea cu telefonul. Vă folosiți de el, atâta tot. Or, ce este cu adevărat de înțeles? Ați folosit telefonul ca să vorbiți; nu i-ați vorbit lui,

ci altcuiva, în altă parte, uneori foarte departe, iar această persoană ascultă și răspunde. Ați utilizat telefonul ca mijloc de comunicare cu alte persoane.

Recunoașteți că, dacă i-ați fi spus telefonului vostru: „Oh, dragul meu, te îmbrățișez, am nevoie de tine, rămâi cu mine”, ați fi fost cu adevărat ridicoli. Și totuși, este ceea ce faceți într-un anumit fel. Da, în alte circumstanțe, acționați exact astfel: vă opriți asupra ființelor, a obiecte lor, fără să observați că ele se găsesc acolo numai ca să vă pună în legătură cu alte ființe, cu alte obiecte. Și pentru a ne întoarce la domeniul religiei, iată care trebuie să fie deopotrivă funcția unor moaște care au jucat un atât de mare rol în creștinătate. Toate moaștele pot fi prețioase, dar cu condiția să știm cum să le considerăm; ele conțin multe lucruri, dar ființa pe care o căutați nu se află acolo. O relicvă este numai un fel de martor, un sprijin pentru căutarea voastră.

Nu este rău să te atașezi de niște obiecte, este chiar folositor, dar nu trebuie să rămâneți la acest stadiu. Un obiect material trebuie considerat ca punct de plecare, iar prin meditație să atingem o anumită stare pentru a intra în legătură prin intermediul acestui obiect cu ființe îndepărtate sau dispărute. De altfel, magia, magia naturală cum se spune, se bazează pe principiul legăturilor ce se stabilesc plecând de la obiectele planului fizic cu ființele sau existențele lumii spirituale. În acest fel ea diferă de magia divină, de teurgie, care lucrează numai cu nume și numere, deci cu principii. Nu este necesar să existe un suport material pentru a intra în contact cu niște entități celeste, Inițiații nu au nevoie de așa ceva; dar înainte să ajungă aici, cei mai mulți oameni au nevoie să treacă prin stadiul unor obiecte tangibile, concrete. De altfel, din acest motiv ne aflăm cu toți pe pământ, pentru a atinge lucrurile, a le gusta; apoi pentru a le respira, a le auzi, a le vedea; și în sfârșit, pentru a le simți și a le înțelege. Prin senzație și înțelegere pătrundem în lumea spirituală.

Eram în Bulgaria, eram încă foarte tânăr, iar într-o zi am mirosit un trandafir – este adevărat că acolo trandafirii sunt foarte parfumați! – și deodată am simțit că-mi părăsesc corpul, că sunt proiectat într-un spațiu unde descopeream o lume nouă de frumusețe și lumină... Din acea clipă, m-am străduit să repet adesea această experiență. Parfumul trandafirului, trandafirul însuși, datorită chintesențelor cu care este impregnat, m-a pus în contact cu niște existențe care de atunci mă

Însoțesc în permanență. Deja în acea perioadă trandafirii mă învățaseră multe lucruri și au făcut-o și mai mult de-a lungul timpului. Da, vedeți cum niște lucruri mici ni le pot revela pe cele mari.

Ce este un trandafir, sau chiar o petală?... Pentru cei mai mulți oameni este ceva ne semnificativ, dar pentru un Inițiat bun cunoscător al Cabalei, este o modalitate de a regăsi lumea lui Venus ce aparține sefirotului Nețah. Venus a creat trandafirul. Fiecare petală de trandafir este impregnată de chintesența lui Venus, și prin ea puteți intra în comunicare cu locuitorii, cu calitățile lui Venus. Această petală este impregnată de toate chintesențele acestei regiuni: privind-o, iubind-o, îi comunicați magnetismul vostru, iar ea vă transmite deopotrivă ceva în schimb: vă leagă de locuitorii lui Venus care sunt mult mai evoluți decât cei ai pământului. Dacă aveți nevoie de iubire, de tandrețe, de frumusețe, de parfum, le puteți atrage datorită acestei petale. Este simplu, este principiul magiei, al magiei albe ca și al magiei negre. O petală de trandafir nu este Venus și nu trebuie să vă opriți asupra ei, fiindcă ea însăși nu vă va da nimic, ci să considerați numai că, prin intermediul acestei petale, puteți atinge niște existențe superioare, și ele vă vor da totul prin ea.

În același fel, statueta unei divinități nu este divinitatea, iar dacă îi adresați niște rugăciuni, statueta nu vă va ajuta, nu vă va ocroti, ci vă va pune în legătură cu divinitatea, și atunci aveți multe posibilități. Statueta este un punct de plecare, ca și petala de trandafir. Acestea sunt niște adevăruri elementare ale Științei Inițiatice iar posibilitățile, aplicațiile ce vi se oferă sunt infinite. Totul depinde de voi. Dar mai întâi, trebuie să înțelegeți bine: aplicațiile vor veni apoi unele după celelalte. Acela care poate îmbrățișa această filosofie va gusta într-o bună zi viața veșnică.

Formele sunt folositoare, necesare chiar, dar nu trebuie să ne oprim la ele, trebuie să căutăm mereu principiul care se află deasupra și să ne legăm de acest principiu pentru a obține toate calitățile ce le reprezintă. „În duh și în adevăr” nu înseamnă că nu trebuie să ne sprijinim pe nimic material, nici pe ființe, nici pe obiecte, ci faptul că nu trebuie să ne oprim la acestea.

De altfel, s-a observat că rămânerea la niște forme materiale a condus în final la adevărate aberații. Vestigiile, moaștele au devenit atât de importante încât toată lumea a dorit să le aibă. Și ce nu s-a făcut

în creștinătate cu moaștele sfinte! Un întreg comerț în care s-au avântat niște oameni interesați și lacomi. Fiindcă era foarte avantajos: în sanctuarele în care existau moaște, mulțimea venea în pelerinaj și afacerile mergeau foarte bine. De aceea unii au ajuns să confecționeze tot felul de moaște.

Se povestește chiar că un țar al Rusiei auzise că într-o mănăstire, nu se știa care, exista capul lui Ioan Botezătorul. El făcu deci cunoscut în întreaga țară că dorea să aibă această relicvă pentru capela sa. Spre stupefacția sa, a văzut venind unele după altele zece capete, fiind asigurat că fiecare era cel al lui Ioan Botezătorul!... Iar micile fragmente din crucea lui Iisus: de două mii de ani se vând fără încetare, o întreagă pădure a trebuit să fie tăiată! Sărmanii oamenii, ei părăsesc spiritul care este viu pentru a se agăța de niște vestigii moarte. Toate acestea pentru satisfacția unor șmecheri care au găsit aici modalitatea de a câștiga niște bani. Te întrebi cu adevărat în fața spectacolului oferit de anumite orașe de pelerinaj, ca Lourdes de pildă...

Mergeți și la Lisieux, să vedeți tarabă lângă tarabă... Ce comerț se mai face și cu sărmana sfântă Tereza! Da, fiindcă în loc să se arate creștinilor unde ar trebui să o caute cu adevărat, se preferă exploatarea naivității, a credulității lor, pentru a face afaceri. Eu o admir mult pe mica sfântă Tereza și tocmai de aceea nu m-am mulțumit să vizitez catedrala din Lisieux sau să am poza ei; am făcut astfel ca să o întâlnesc. Da, ea a venit de mai multe ori să mă vadă și mi-a spus multe lucruri. Înțelegeți cum vreți...

Iar atunci când cineva mi-a dat într-o zi un fir de păr al sfintei Tereza, bineînțeles că nu l-am aruncat. Dar oare acest fir de păr a fost al ei? Câte peruci nu s-ar putea confecționa cu părul sfinților ce a fost astfel distribuit! Și în Bulgaria, discipolii Maestrului Peter Deunov adunau firele sale de păr atunci când din întâmplare le găseau. Oare ce ne închipuim că posedăm păstrând firele de păr ale unui sfânt sau Inițiat? Trebuie să păstrăm, să urmărim, exemplul său, învățământul său, și să lăsăm deoparte firele de păr și tot restul.

Să ne închinăm Domnului în duh și în adevăr... Această concepție enunțată de Iisus intră în contradicție cu interesele materiale ale multora, de aceea ei o părăsesc. Dar Iisus continuă să lucreze și într-o bună zi îi va obliga să se schimbe, fie că doresc sau nu. Iisus va veni într-o zi să îi zgâlțâie spunându-le: „Nu ați căutat spiritul

meu, ați adormit lângă niște vestigii și acum v-ați sclerozat, ați murit”. Da, el va veni să îi zgâlțâie pe toți.

Este extraordinar cum oamenii se cred spiritualiști, sub pretext că posedă și venerază un obiect ce a aparținut unui sfânt. Deloc! Te poți pretinde spiritualist și comporta ca cel mai mare materialist. A fi materialist sau spiritualist este un nivel de conștiință. Nu devii spiritualist fiindcă te interesezi de lumea invizibilă, și materialist deoarece te interesezi de materie. Maniera în care te interesezi de spirit sau de materie te definește ca spiritualist sau materialist. Religia pe care unii pretind că o practică nu este de fapt decât materialism. De aceea, în loc să îi critice pe materialiști, mulți ar trebui să facă mai întâi o introspecție în sinea lor întrebându-se dacă nu sunt și ei niște materialiști, fiindcă se opresc în special asupra formei pierzând astfel conținutul și sensul. Vreți să fiți cu adevărat un spiritualist? Îndreptați-vă spre spiritul care însuflețește și spre adevărul care eliberează.

Pentru ca imaginea unui sfânt să vă poată împlini rugămințile, nu trebuie să vă adresați numai acesteia, ci să vă folosiți de ea ca de o scară, dacă doriți, pentru a ajunge chiar la sfânt însuși, la Dumnezeu. Fiecare icoană, fiecare templu este o scară. Chiar fotografia unui Inițiat, a unui Mare Maestru, nu vă poate vindeca sau salva dacă prin intermediul ei nu căutați spiritul acestuia. Iată adevăratul învățământ: el nu distruge nimic, el construiește. Iar dacă o ființă de o mare spiritualitate vă oferă un obiect pe care l-a binecuvântat, nu trebuie să îl aruncați, este un talisman; dar nici să nu vă închipuiți că acest talisman este el însuși atotputernic. Nu, prin intermediul său încercați să mergeți mai sus, mai departe, legați-vă de forța cosmică care îl impregnează: acel obiect va acționa atunci eficient asupra voastră.

Inițiații nu resping lumea materială. Inițiații se bucură de tot, dar nu se înșală, ei nu confundă scopurile și mijloacele. Ei știu că esențialul se găsește în omul însuși, și că lumea exterioară trebuie pusă în serviciul lumii interioare. Fiindcă lumina se află în noi, adevărul se găsește în noi, pacea există în noi, împărăția lui Dumnezeu se perpetuează în noi: aici trebuie să le căutăm. Toate obiectele aflate în exteriorul nostru sunt ca o învelitoare a realității, umbra realității. În anumite condiții ele pot fi folositoare, eficace, dar ele nu sunt cu adevărat reale, ele se pot măcina, pot dispărea, sunt niște imagini. Iar

acela care se cramponează de ele nu găsește spiritul, ci materia, el nu găsește adevărul, ci niște iluzii.

Oricare ar fi domeniul, încercați să nu vă opriți niciodată la formă, altminteri nevoile voastre spirituale nu vor fi nicicând satisfăcute și veți fi nefericiți. În timp ce, dacă sunteți obișnuiți să observați afinitățile infinite care există între fiecare formă și lumea divină, veți ajunge foarte departe. Trebuie să învățați să citiți această carte care se găsește în fața ochilor voștri.

Articol XIII. Cap. 13 – Spiritul nu se găsește în moaște

Cum nu reușesc să se desprindă de materie, chiar în domeniul religios, oamenii se concentrează asupra vestigiilor: ei vizitează locuri sfinte, fac pelerinaje, se închină la moaște, fără să-și dea seama că agățându-se astfel de niște urme materiale, nu vor ajunge niciodată să atingă ființele care au lăsat aceste urme; în loc să găsească spiritul, ei nu vor găsi decât niște antichități și praf.

Omul este constituit dintr-un corp fizic care este receptaculul material al mai multor principii psihice și spirituale, dar să considerăm clasificarea cea mai simplă, în două părți: spirit și corp, și să spunem că omul este un spirit care însuflețește un corp. Atunci când moare, din corpul fizic rămâne în curând numai un schelet. Spiritul a plecat și dacă trebuie acum să îl căutați în cimitire, veți fi obligați să constatați că nu se află acolo. Există numai câteva oase ce ne amintesc că a existat cândva, undeva, o ființă, și uneori după mii de ani niște arheologi adună aceste resturi pentru a le pune într-un muzeu sub o etichetă „omul de Cro-Magnon, omul de Neanderthal...” Cât despre spirit, care este mereu viu, care se mișcă, călătorește, el se găsește în altă parte, nu se știe unde.

La fel se întâmplă cu tot ce a existat pe pământ. Lumea este plină de urme pe care spiritul le-a părăsit demult. Dar cum oamenii nu pot urma spiritul, deoarece nu posedă capacități suficiente de a-l percepe, de a-l sesiza, ei se agață de vestigii. Ei călătoresc în Egipt la piramide, merg în Grecia, la Delfi sau la Eleusis, ajung în India unde vizitează grottele de la Ajanta sau Ellora... Ei sunt încântați de arhitectură, de statui sau fresce, ei caută să găsească ceva din spiritul care sufla acolo, dar spiritul nu mai este.

Creștinii merg în Palestina, în locurile unde s-a născut Iisus, unde a predicat și a făcut minuni. Chiar dacă mai rămân câteva pietre,

spiritul lui Iisus nu mai este nici el acolo. Am fost și eu în Israel, am vizitat acele locuri pe unde a trecut Iisus, și am călătorit cu toată inima, cu tot sufletul, în acea epocă îndepărtată dar am simțit că nu a mai rămas aproape nimic pe acel pământ din urmele luminoase și sacre ale trecerii sale. De-a lungul secolelor, prea multe persoane au trecut pe acolo ducându-și cu ele preocupările vieții zilnice, niște sentimente și gânduri ce nu erau nici luminoase, nici pure. Veți spune că din Evul Mediu creștinătatea s-a preocupat să protejeze locurile sfinte. Da, ducând lupte împotriva „necredincioșilor”, masacrând, jefuind, lată ce metode ciudate au folosit pentru a păstra urmele trecerii lui Iisus.

Dacă dorim să păstrăm amprentele lăsate de ființele spirituale, trebuie să respectăm locurile unde ele se găsesc. Este motivația principală de existență a templelor, a sanctuarelor. Acolo nu se pătrunde ca într-un bar sau un ring de dans. Dar nu este de ajuns să ai în exterior o anumită atitudine, să nu strigi, să nu râzi sau să nu glumești... Atitudinea interioară este deopotrivă importantă, gândurile, sentimentele, fiindcă acestea lasă îndeosebi niște urme. Eu vă repet, prea mulți oamenii care nu au fost inspirați de virtuți hristice au călcat pe acest pământ al Palestinei, iar spiritul lui Iisus a părăsit acele locuri.

Veți întreba: „Dar atunci când vizităm niște locuri sfinte, nu putem regăsi nimic din evenimentele ce s-au petrecut în acele locuri și ființele care le-au trăit?” Ba da, desigur, putem găsi câteva urme. Să luăm cazul unei persoane care este căutată cu ajutorul unui câine. se dă câinelui să miroasă o batistă sau un obiect ce a aparținut acelei persoane și, luându-i urma, câinele o poate regăsi la mulți kilometri. Aceasta dovedește că ființele umane lasă niște urme, dar urmele nu reprezintă încă spiritul.

Peste tot există niște urme. Inițiații au lăsat urme în latura eterică a materiei în locurile unde s-au rugat, în templele unde au trăit și au făcut ceremonii. Anumiți clarvăzători foarte evoluți sunt capabili să le regăsească și să le interpreteze, reconstituind astfel viața care se desfășura în sanctuare. Dar chiar și urmele astfel regăsite nu sunt decât niște carapace, niște învelișuri, niște haine ale spiritului, exact cum corpul fizic este haina sufletului și a spiritului nostru. Nu este deci deloc sigur că vom întâlni spiritul mergând să îl căutăm acolo unde a suflat cândva.

Unde se găsesc acum Iisus și toți Inițiații din trecut? Sunt căutați printre dărâmăturile locurilor unde au trăit, dar ei nu se mai găsesc acolo. Se poate ca, găsindu-vă într-o stare de receptivitate specială, contactul să se facă imediat cu spiritul locurilor și să aveți niște revelații. Dar acestea sunt fenomene foarte rare. Dacă doriți să regăsiți urmele trecerii lui Iisus pe pământ și să intrați în contact cu spiritul său așa cum s-a manifestat acum două mii de ani, trebuie să vă înălțați până la regiunile din spațiu pe care Știința Inițiată le numește „cronica Akasha” și unde sunt păstrate toate arhivele universului. Prin meditație, prin contemplare, acolo trebuie să căutați să pătrundeți; iar dacă reușiți, veți înțelege atunci semnificația cuvintelor „în duh și în adevăr”.

Toți cei care se interesează de civilizațiile și religiile din trecut fac cercetări pe teren și încearcă să interpreteze cea mai mică ruină, cel mai mic ciob de oală, cea mai mică fâșie de țesătură sau de papirus. Și desigur povestesc multe lucruri interesante, dar esențialul le scapă. Pentru a găsi spiritul acestor civilizații, al acestor religii, trebuie să puteți să vă înălțați până la arhivele cosmice, la cronica Akasha.

Se întâmplă ca un Inițiat să cerceteze niște vestigii, fiindcă un Inițiat nu neglijează nimic, nu disprețuiește nimic, dar știe că acestea nu reprezintă decât niște urme, și nu spiritul însuși. Voi face încă o comparație. Ați citit aventurile detectivului Sherlock Holmes... cenușa unei țigări, un nasture, niște noroi pe covor și, din vorbă în vorbă, el ajunge la criminal. El nu rămâne veșnic lângă urme spunând: „Acest asasin... acel hoț...”, nu, el se deplasează pentru a-l căuta. Fiindcă acesta este esențialul: a te deplasa. Și iată-i pe creștini rămânând la vestigii. Ei afirmă că sunt fideli astfel scripturilor. Nu, fiindcă ei sunt leneși.

„Atunci, veți spune, cum vom putea găsi spiritul tuturor Inițiaților Indiei, Egiptului, Caldeei, Israelului, Greciei?” Ei nu sunt morți, ei s-au reîntors acolo de unde au venit, în patria lor: soarele. Da, toate aceste spirite strălucitoare care au venit să lumineze lumea s-au reîntors să trăiască în soare, de unde veneau, iar de acolo sus ele continuă să ne ajute. Ele comunică cu noi prin razele de soare, ne surd, ne ating ușor, ne purifică, ne însuflețesc; aceste raze sunt ca brațele lor, ca mâinile lor, dar spiritul lor rămâne în înalt. Iar dacă învățați să vă conduceți după aceste urme care sunt razele de soare,

veți ajunge până la ele.

Numai spiritul însuflețește. Cât despre vestigii, le putem compara cu niște cutii de conserve. Vreți să mâncați niște mazăre fină sau niște sardele sau cireșe și deschideți imediat o conservă. Nu este rău, dar nu este același lucru dacă mazărea, sardелеle sau cireșele erau proaspete. Lăsați deci la o parte conservele și îndreptați-vă spre restaurantul ce vă va oferi mereu hrana cea mai proaspătă: acest restaurant este soarele. Din ziua în care vă hotărâți să îl frecvențați, vă veți întări, vă veți lumina.

Dar vreau să mă înțelegeți bine atunci când vă vorbesc despre soare: eu nu spun că nu există nimic superior soarelui. Soarele este deopotrivă un vestigiu, soarele fizic. Numai spiritul soarelui este cu adevărat spirit; și de altfel, el nu se află mereu în soare, el este liber, el se deplasează în univers. Nu mă credeți? Și totuși este adevărat, spiritul soarelui nu se află mereu în soare, el pleacă, se întoarce, el călătorește în spațiul infinit, se găsește peste tot... Începeți să înțelegeți în ce regiune vă conduc? Veți spune: „Dar este atât de departe, atât de sus încât amețim”. Cu atât mai bine, amețeața arată că zburați deasupra prăpastiei!...

Să coborâm însă și să mai spunem câteva cuvinte despre conserve. Nu este interzis să mâncați conserve și de altfel sunteți obligați să o faceți uneori, altminteri ar fi prea complicat să vă hrăniți. Și eu mănânc mazăre fină, sardele, acestea nu au făcut rău nimănui. Dar atunci când spun că nu trebuie să vă hrăniți cu conserve, eu mă refer la hrana spirituală. În cazul hranei spirituale, eu nu mă hrănesc niciodată cu conserve, v-o afirm cu sinceritate. Eu nu accept toate aceste vechi bazaconii ieșite din mințile oamenilor neștiutori, eu fac o triere. Îi las pe alții să se desfete dacă doresc cu aceste conserve, dar eu nu mănânc deloc din acestea. Acum, să nu povestiți peste tot: „Maestrul spune că nu trebuie să mâncăm niciodată conserve”. Este atât de ușor să povestiți despre cutiile de conserve decât să vă străduiți să înțelegeți că eu mă refer înainte de toate la planul spiritual!

Continuați deci să vizitați locurile unde au trăit sfinți și Inițiați, dar păstrând bine în gând că aceste locuri trebuie să vă servească mai ales ca o provocare de a găsi singurul adevărat loc sfânt care se află în voi. Dacă nu găsiți acest loc care se găsește în voi înșivă, puteți vizita toate locurile sfinte de pe pământ, nu veți simți nimic, nu veți găsi

nimic, veți rămâne mereu săraci, vlăguți și neîmpliniți. Lucrați deci să creați în interiorul vostru anumite condiții și, oriunde vă veți afla, vă veți simți în legătură cu toate marile spirite care au venit să se încarneze pe pământ, vă veți hrăni din înțelepciunea, din iubirea lor.

Vedeți, revenim mereu la superioritatea laturii subiective asupra laturii obiective. Acela care caută adevărul sau fericirea în exteriorul său, va găsi mereu câte ceva, desigur, o reflecție, o urmă, dar foarte repede se va simți din nou nesatisfăcut, în vid. Trebuie să căutați în voi înșivă.

Articol XIV. Cap. 14 – Ființele se găsesc numai în spirit

Cum să interpretăm într-un sens și mai larg aceste cuvinte ale lui Iisus: „În duh și în adevăr”? Să luăm ca exemplu o experiență pe care ați făcut-o din nefericire cu toți, într-o zi sau alta. Un părinte, un prieten pe care l-ați iubit mult a murit; el v-a lăsat niște amintiri, niște obiecte, niște scrisori, niște fotografii, poate și niște haine, câteva piese de mobilier. Priviți aceste obiecte, le atingeți, așezați niște flori într-o vază, aprindeți o lumânare lângă portretul său. Desigur, este normal, dar făcând aceasta, ce credeți că veți găsi cu adevărat? În orice caz, nu spiritul acelei ființe. Atât timp cât rămâneți acolo, învărtindu-vă în jurul anumitor obiecte, nu este vorba despre spirit, ci de materie. Iar dacă doriți să vă reculegeți la mormântul său, este normal, dar să știți că el nu mai este acolo, se află în altă parte. Corpul său este acolo, dar el însuși, spiritul său, călătorește, iar dacă îl iubiți cu adevărat și doriți să îl regăsiți, în loc să plângeți și să vă rugați la mormântul său, este de preferat să mergeți să îl căutați direct acolo unde se găsește. El nu se află în mormânt, și dorind ca el să se afle acolo, îl rețineți, îl îngrădiți, îl martirizați. Dacă vreți cu adevărat să regăsiți o ființă dragă străduiți-vă să o căutați acolo unde se găsește, adică în spirit; altminteri veți rămâne în materie și în minciună.

Cineva va spune: „Oh, dar pentru a regăsi spiritul morților, eu merg la ședințele spiritiste”. Credeți că este suficient ca cineva să întrebe: „Spirite, ești acolo?” pentru ca să întâlnești cu adevărat persoana căutată? Este foarte puțin probabil. Adesea entitățile care răspund la cererile mediumurilor sunt niște larve din planul astral, elementalii, care știu foarte bine cum să îi păcălească pe oameni. Iar ființa pe care o căutați, Dumnezeu știe unde se află!

Desigur, dacă vreți să vă hrăniți cu iluzii, sunteți liberi. Dar în

privința ședințelor spiritiste, a mesajelor mediumnice, trebuie să știți aceasta: calitatea mesajelor, veridicitatea lor depinde de gradul vostru de evoluție cât și de cel al mediumului. Oamenii atrag, prin calitatea vieții lor interioare, o entitate sau alta. La fel este în lumea invizibilă ca și în cea vizibilă: acolo se găsesc creaturi foarte evolute, entități luminoase, pure și veridice, și altele care, dimpotrivă, îi înșală pe oameni, își bat joc de ei și le fac rău. Din nefericire, acestea din urmă se prezintă adesea în cursul ședințelor spiritiste sau a meselor turnante. Cum vă puteți închipui că cele mai înalte entități vor răspunde la apelul primului venit care se pretinde medium sau se vor deranja pentru a vă satisface curiozitatea și poftele?

Adevărații Inițiații vă vor spune: des, foarte des, chiar fenomenele de apariții, de materializări la care se asistă în ședințele spiritiste, nu sunt produse de spirite de lumină, ci de niște umbre, niște „acoperitori”, niște larve, niște elementali care se distrează să îi încurce pe oameni. Mesajele trimise deci prin asemenea ședințe sunt deseori greșite sau chiar de-a dreptul mincinoase.

Oamenii se aventurează în lumea invizibilă fără să știe cu adevărat ce reprezintă aceasta, nici de ce creaturi este populată. Aceia care sunt capabili să-și arunce privirile în această lume sunt foarte puțini, există foarte puțini adevărați clarvăzători, iar cel care dorește să intre în legătură cu spiritele trebuie să știe că riscă să fie înșelat. El poate primi niște răspunsuri exacte, dar dacă se întâmplă așa, este numai efectul hazardului.

Mulți dintre voi se întreabă: Dar de ce permite Cerul forțelor invizibile să îi înșele pe oameni?” Oh, știți, Cerul permite multe lucruri. Totul este permis în mlaștini și oceane, creaturile sunt libere să se sfâșie între ele... De când am părăsit Paradisul pentru a coborî în regiunile obscure ale materiei, invadate de praf și ceață, nu mai putem percepe limpede realitatea lumii invizibile. De aceea ne lăsăm înșelați și derutați. Din fericire, există niște spirite luminoase care acceptă să ne ajute. Totul depinde de noi: strădaniile noastre de a ne înălța și a ne apropia de niște entități care ne vor permite să vedem adevărata realitate. De aceea, cel care vrea să intre în contact personal sau prin intermediul unui medium cu spiritele lumii invizibile trebuie să-și dezvolte discernământul pentru a cunoaște natura spiritelor (sau a ceea ce numim „spirite”) care se manifestă, și să nu creadă orbește

totul. În toate mesajele, adevărul și falsul pot fi amestecate, trebuie să fim deci capabili să facem selecția.

Să știți acum că, dacă anumite predicții nu se realizează, aceasta nu înseamnă mereu că mediumul s-a înșelat, ci că voi v-ați opus acestor realizări. Fiindcă oamenii au rolul lor dejucat în desfășurarea evenimentelor. În măsura în care sunt liberi, depinde de ei ca anumite lucruri să se producă sau nu. Există deci în lumea invizibilă niște clișee gata să se realizeze pe care anumiți mediumi sau voi înșivă le puteți percepe. Dar iată că aceste clișee sunt înlocuite de altele pe care voi le-ați format, iar evenimentele care se produc sunt diferite de ceea ce v-a fost prevăzut. Astfel anumite predicții făcute de mari clarvăzători nu se pot realiza: voința oamenilor li s-a opus. Numai faptele esențiale nu pot fi schimbate.

Adevăratele mesaje, predicții sau profeții sunt ca niște amprente în sufletul lumii și ele pot fi transmise sau reflectate de păsări, animale sau chiar oameni, fără știrea lor. Dar există o adevărată practică de făcut pentru a reuși să le descifrezi. Nu trebuie să renunțați la tot fiindcă pot exista niște erori. Trebuie numai să studiați căutând confirmările sau dezmințirile acestor mesaje peste tot în natură, și mai ales în voi înșivă; astfel, veți reuși încet-încet să le vedeți limpede. Până atunci, lucrați însă la perfecționarea voastră interioară.

Pentru a ne putea găsi calea în acest labirint care este viața, trebuie să cunoaștem câteva reguli ce ni le dau Marii Maeștri. Din nefericire, noi avem tendința să căutăm niște căi mai ușoare, mai adaptate dorințelor noastre și astfel ne rătăcim, fiindcă atunci când încălcăm legile, totul în natură contribuie să ne inducă în eroare. Dar dacă suntem în armonie cu legile divine, dacă acționăm și trăim în conformitate cu Principiul Suprem, totul în natură ne ajută, ne îndrumă, nu susține și ne luminează.

Judecați deci bine înainte de a dori să chemați spiritul unui mort într-o ședință spiritistă. Dacă doriți cu adevărat să îl regăsiți, există niște metode mai sigure și mai puțin periculoase. Dacă această ființă poseda mari calități spirituale, ea se află acum într-un loc de pace, lumină, frumusețe, iar pentru a o întâlni, singurul mijloc cu adevărat infailibil este să vă străduiți să cultivați aceleași calități pe care le-ați simțit la ea atunci când trăia. Evident, este mai greu decât să cereți unui medium să evoce spiritul ei sau să mergeți la cimitir și să priviți o

fotografie hrănindu-vă în minte tot felul de fantasmagorii. Dar dacă doriți cu adevărat să regăsiți acea ființă, nu aveți altă soluție, această întâlnire nu se poate face decât respectând legea afinității. Dezvoltând aceleași calități ca ale sale, îi veți regăsi spiritul.

Iată cum se mai pot interpreta încă cuvintele lui Iisus „în duh și în adevăr”. Această expresie nu se referă numai la viața pur mistică, ea are o aplicație în toate domeniile existenței. Voi adăuga chiar că nu trebuie să așteptați ca aceste ființe iubite să moară pentru a le căuta spiritul. Trebuie să începeți atunci când ele sunt în viață, da, mai ales atunci când ele sunt în viață.

De ce, în cele mai multe cazuri, poveștile de iubire sfârșesc prost, în decepții și regrete? De ce bărbații și femeile întâmpină atâtea greutăți să păstreze iubirea câțiva ani sau chiar câteva luni, deși ei o situează pe primul plan, sperând să găsească marea iubire și să o trăiască veșnic? Fiindcă ei nu au înțeles nici în acest caz ce înseamnă „în duh și în adevăr”. Atunci când își dau seama că iubesc un bărbat, o femeie, ei se opresc la el sau la ea. Ei nu știu că, ceea ce îi face să iubească o creatură, este că ea se aseamănă unui canal prin care trece frumusețea, farmecul, calitățile unei alte lumi. Ei se concentrează astfel asupra acestei creaturi, așteaptă totul de la ea. Aici este greșeala, originea decepțiilor și a necazurilor lor. Și în această situație, ei procedează ca acela care, în loc să considere telefonul un mijloc de comunicare l-a considerat ca interlocutor, sau ca acela care credea că divinitatea se află într-o statueta.

Sunteți uimiți? Bărbatul, femeia trebuie să învețe să se considere ca un punct de plecare pentru a căuta iubirea la izvor. Numai în acest fel ei nu vor fi niciodată decepționați, fiindcă izvorul – apa – iubirea – este mereu limpede, pură, însuflețitoare. Altminteri... nu aveți nevoie să vă explic toate decepțiile și suferințele pricinuite de iubire: oare nu le cunoașteți deja, nu le-ai experimentat încă?...

Insatisfacțiile și suferințele provocate de 1 iubire vin mereu din faptul că oamenii nu au înțeles ce se întâmplă în realitate atunci când se iubesc. Ei au nevoie de un învățământ inițiativ care să le arate cum să vadă în fiecare ființă principiul ce o însuflețește: astfel, un bărbat va învăța să vadă în toate femeile de pe pământ veșnicul principiu feminin, Mama Divină. Și cum Mama Divină este atât de bogată în culori, în parfumuri, în forme, în mișcări, el nu va epuiza niciodată

aceste bogății în inima și sufletul său. Invers, femeia trebuie deopotrivă să învețe să vadă în fiecare bărbat posibilitățile de a se afla în legătură cu veșnicul principiu masculin, Tatăl Celest, și astfel ea va comunica cu înțelepciunea, cu puterea, cu grandoarea acestuia.

Atât timp cât oamenii nu vor căuta nimic dincolo de femeia și de bărbatul pe care îi iubesc, ei vor trăi numai niște decepții. O femeie nu poate da totul unui bărbat, niciun bărbat nu poate oferi totul unei femei. Bărbatul trebuie să spună femeii: „Iubita mea, trebuie să știi că eu nu te pot face fericită. Chiar dacă ți-aș oferi tot ce am, inima ta este atât de imensă încât întreg universul nu o va putea umple, iar inteligența ta are nevoie de o lumină pe care eu nu o posed. Numai Dumnezeu singur îți poate da totul. Dacă vrei să te folosești de mine ca de un mijloc pentru a te îndrepta spre Domnul, eu voi fi cel mai fericit. Eu voi rămâne lângă tine, dar tu îl vei căuta pe Dumnezeu prin intermediul meu”. Astfel ar trebui să-și vorbească bărbații și femeile în loc să se înșele reciproc. Dar pentru aceasta este nevoie de o altă educație.

Chiar dacă nu puteți deocamdată să le trăiți, să știți că există niște forme superioare ale iubirii spre care trebuie să tindeți dacă doriți să fiți cu adevărat fericiți în iubirea voastră. În acel moment iubirea nu vă va mai părăsi, ea va rămâne în inima voastră, va deveni în voi o stare de conștiință pe care nimic nu o va putea tulbura. Iar a trăi iubirea ca o stare de conștiință înseamnă a simți în sine o căldură constantă, o lumină care nu se stinge niciodată. În timp ce, cealaltă iubire este ca un foc de paie care lasă lângă el numai cenușă, frig și întuneric.

Atunci când veți înțelege întreaga dimensiune a acestei formule: „În duh și în adevăr”, veți căuta izvorul acestei iubiri pe care acum o căutați în van pe trupurile bărbaților și femeilor, și veți găsi în sfârșit adevărata fericire. Vedeti ce larg, ce vast este „în duh și în adevăr”...

Articol XV. Cap. 15 – Soarele, chintesența oricărei adevărate religii

În toate țările unde am călătorit, am vizitat biserici, temple, basilici, sinagogi, moschei, pagode... Da, peste tot, fiindcă eu nu disprețuiesc aceste edificii; dimpotrivă, și m-am rugat în toate aceste locuri sfinte.

Dar problema care se pune este următoarea: care este templul

construit de oameni comparabil cu marele templu creat de Dumnezeu: universul? Poate exista un loc mai sacru decât un loc creat de Dumnezeu însuși? Cum să ne închipuim că o clădire construită cu materiale sfărâmicioase poate depăși opera Domnului pe care nimeni nu o va putea distruge niciodată? De ce să ne limităm mereu?... Să respectăm templele, să mergem să ne rugăm în temple, dar să înțelegem că ne putem închina Domnului și în templul său: natura, și mai ales în liniștea și limpezimea dimineții. În acel templu, soarele care răsare este anafura ce își distribuie binecuvântările sale tuturor creaturilor: lumina, căldura și viața.

Este minunat: oriunde v-ați afla pe pământ, soarele strălucește deasupra capului vostru. Nu aveți nevoie să călătoriți sau să mergeți în pelerinaj pentru a-l întâlni. Lumina sa, căldura și viața sa valorează cât toate talismanele, toate moaștele, și cum el este inepuizabil, nimeni nu vă va putea înșela așa cum se procedează cu micile fragmente din crucea lui Iisus sau părul și hainele unui anumit sfânt.

Tot ce apare pe pământ sfârșește prin a dispărea. Singur rămâne deasupra noastră soarele, neschimbător, veșnic, și spre el trebuie să ne întoarcem privirile. Fiindcă atunci când căutăm adevărul, trebuie să ne îndreptăm spre ceva care nu se sfârșește, care nu se schimbă. Dar soarele este neglijat sau i se exagerează rolul: se consideră că nu are nimic de-a face cu religia, sau este, considerat ca o divinitate. Ei nu, în ambele cazuri se comite o greșală. Oamenii se lipsesc de un element esențial când nu oferă niciun loc soarelui în viața lor interioară. Dar oprindu-ne la soare ca la un idol, înseamnă să ne întoarcem la mentalitatea primitivilor care se închinau forțelor naturii. Soarele trebuie să constituie numai un mijloc care să ne permită să îl găsim pe Dumnezeu, soarele nostru interior. „Contemplându-l, expunându-ne razelor sale, identificându-ne cu el, creștem zilnic în noi lumina, căldura și viața” (*A se vedea vol. 10 din Opere Complete: „Splendorile lui Tiferet”*).

Aceasta este diferența fundamentală dintre învățământul nostru și majoritatea cultelor solare ce au existat în istoria omenirii și mai există cu siguranță încă în câteva locuri de pe pământ. Mulți oameni care nu doresc să judece și, plictisindu-se, găsesc că este foarte distractiv să ne ridiculizeze, numindu-ne „adoratorii soarelui”. Să gândească și să povestească ce vor, este treaba lor. Pentru cei care

doresc să înțeleagă, eu voi spune că noi nu ne închinăm soarelui, noi ne închinăm Domnului; dar dacă aprofundăm imaginea soarelui ca simbol, suntem obligați să recunoaștem că el reprezintă pentru oameni cea mai bună imagine a Domnului. Iată convingerea noastră absolută.

Dar noi trebuie să învățăm să găsim chiar și soarele în sinea noastră. Fiindcă îl puteți privi ani în șir închipuindu-vă tot felul de lucruri în privința sa, atât timp cât nu îl simțiți că vibrează, că strălucește, că palpită în voi... el vă va rămâne străin, nu se va adresa vouă, nu vă va folosi la nimic chiar dacă îl priviți. Veți fi puțin încălziți, puțin însuflețiți, veți primi câteva „vitamine”, dar nu veți descoperi esențialul. Esențialul constă tocmai în a găsi acest soare interior care este semnul că Divinitatea vă locuiește. În acel moment, nu veți mai avea nevoie nici măcar de cărți, nici de imagini, nici de temple, nici de statui, nici de cruce, nici chiar de soare și stele: în voi înșivă, în soarele vostru interior, veți găsi tot ce aveți nevoie.

În acest sens, eu afirm adesea că singura adevărată religie este religia solară. Eu nu spun că celelalte religii sunt greșite sau rele. Nu, dar ele sunt veridice în măsura în care se apropie de religia solară. Câte religii nu există în lume din care nu cunoaștem nimic! Multe au dispărut și încă vor mai dispărea! Chiar și religia creștină poate dispărea. Dar ea va renaște sub o altă formă atât timp cât se va inspira din religia soarelui. Fiindcă religia adusă de Iisus a fost o religie solară, iată ceea ce creștinii nu au înțeles. De exemplu, atunci când spunem: „Fiți, dar, voi desăvârșiți, precum Tatăl vostru Cel ceresc este”, cum putem avea o idee despre perfecțiune dacă nu luăm ca model soarele?

Pentru a deveni cu adevărat perfecți, nu trebuie să luați ca model pe nimeni decât soarele, nici chiar pe sfinți, nici chiar pe Inițiați. Ei vă vor da desigur exemplul unor mari virtuți, dar știu că în comparație cu soarele ei nu sunt nimic. De aceea ei se manifestă cu umilință, se închină în fața soarelui. Ei știu că, orice ar face, lumina lor, căldura și viața lor nu se pot compara cu lumina, căldura și viața soarelui.

Atunci, vă veți întreba cum să înțelegeți spusele lui Iisus: „Eu sunt Lumina lumii?” Atunci când a pronunțat aceste cuvinte, Iisus s-a identificat cu Hristos. Hristos este un spirit cosmic care luminează nu numai pământul, ci întreg universul și toate entitățile care îl populează. Hristos este adevăratul soare cosmic, el este spiritul

soarelui. În acest sens, se poate spune că soarele fizic pe care îl vedem reprezintă pentru noi urma datorită căreia îl putem găsi pe Hristos, soarele cosmic. Trebuie deci să găsim spiritul soarelui și nu, asemenea astronomilor, să ne limităm la „carcasa” fizică a soarelui.

De aceea în fiecare an la revenirea primăverii, pregătiți-vă să contemplați soarele, știind că el este singurul capabil să introducă în voi ordinea și armonia, și să vă dea lumina, iubirea, pacea, bucuria. Ce privilegiu să puteți contempla în fiecare dimineață răsăritul soarelui! Nu există nimic mai frumos. Este izvorul care țâșnește, care vibrează, care curge, nu ne mai putem smulge de el. Și mai ales atunci când ajungem foarte devreme înainte de răsăritul său și vedem primele licăriri, zorile care se ivesc, suntem cuprinși de un sentiment sfânt. Este ca și cum întreaga natură ar fi pe cale să sărbătorească un mister. Suntem obligați să pășim în liniște pentru a nu tulbura atmosfera, iar aceasta reprezintă deopotrivă o adevărată poezie. Trebuie să ne rugăm pentru ca toți să poată într-o zi să simtă această viață îmbelșugată și să se impregneze cu ea.

Răsăritul soarelui este un simbol, iar acest simbol îl putem regăsi în toate manifestările vieții. Tot ce progresează, se înalță, se dezvoltă, este legat de răsăritul soarelui. Dar totul depinde de voi, de convingerea cu care vă concentrați asupra soarelui. În funcție de atitudinea voastră, el va deveni pentru voi o prezență reală, vie, puternică, sau va rămâne numai un obiect fizic, care vă luminează, vă încălzește, desigur, dar nu mai mult ca un bec electric sau o sobă.

Da, pe măsură ce discipolul se apropie de acest adevăr pe care soarele îl reprezintă, soarele îi vorbește și îi devine cu adevărat prieten, un prieten pe care se poate baza și sprijini, fiindcă el posedă adevărata forță. De aceea este atât de important să asistați zilnic la răsăritul soarelui și să învățați să îl priviți cu niște ochi noi. Spuneții: „Oh, dragă soare, eu nu te cunoșteam încă. Eu vedeam, desigur, că erai frumos, pur și ne dăruiești în fiecare zi lumina și căldura ta, dar nu învățasem încă lecția pe care tu ne-o dai. Înțeleg acum că tu îmi arătai calea adevărului, a perfecțiunii, a împlinirii. Eu doresc să devin ca tine”. Desigur, nu veți deveni ca soarele, este imposibil, dar nu-i nimic, așezați imaginea sa în mintea voastră ca un ideal, fiindcă tocmai ceea ce este imposibil acționează, întărește și transformă omul.

Nu ceea ce dețineți, ceea ce posedați, nu situația socială vă poate

face să evoluați. Căutați ceea ce este imposibil, irealizabil. Numai acesta vă poate determina să progresați, să pășiți mereu înainte.

Articol XVI. Cap. 16 – Adevărul soarelui: a da

„Tot ceea ce este jos este la fel cu ceea ce este în înalt, iar tot ceea ce este în înalt este la fel cu ceea ce este jos” a spus Hermes Trismegistus în Tabla de Smarald. Și pe pământ trebuie să existe deci o expresie vizibilă, tangibilă, a acestei lumi inaccesibile a adevărului. Această expresie este soarele; deoarece adevărul, ca și soarele, ne permite să vedem clar lucrurile. De aceea, dintre cele cinci virtuți: iubire, înțelepciune, adevăr, bunătate, dreptate, adevărul este legat de ochi. Afirmăți că sunteți în căutarea adevărului și nu vedeți că el este reprezentat în fața ochilor voștri în soare?... Voi continuați să îl căutați, și în același timp soarele continuă să strălucească. Nu observați că vă spune: „Priviți, încercați să-mi semănați, eu am să vin să mă instalez în voi și veți afla adevărul”.

Soarele dă lumina și căldura sa care sunt condițiile vieții. Atunci, asemenea soarelui, acela care dorește că găsească adevărul trebuie să învețe să dea. Dar a da nu înseamnă o pomană de câțiva bani, de câteva bucăți de pâine sau niște haine vechi. Tot ce facem poate fi o ocazie de a da, adică de a fi mai deschiși în înțelegere, mai dezinteresați în legăturile cu alții, străduindu-ne să iubim mai degrabă decât a fi iubiți. Toți cei care doresc să servească vor găsi adevărul; toți cei care doresc să fie serviți nu îl vor găsi.

Eu îmi amintesc că în cursul unei reuniuni în Bulgaria, cu mulți ani în urmă, Maestrul Peter Deunov ne-a întrebat: „Care este diferența dintre vechiul și noul învățământ?” Unii au încercat să răspundă, dar nu era răspunsul corect. În sfârșit, Maestrul a spus: „Vechiul învățământ ne învață cum să luăm, iar noul învățământ ne învață cum să dăm”. Iată cât de scurt era răspunsul, cât de clar. Deși trebuie adăugate încă multe explicații pentru a înțelege ce înseamnă a lua și a da în toate domeniile existenței.

Bunătatea, generozitatea, indulgența, abnegația, toate aceste calități sunt conținute în cuvântul „a da”. Egoismul, furia, mânia, gelozia, bătărbănia, inconștiența sunt niște defecte conținute în cuvântul „a lua”. Observați-vă cu atenție și veți constata că acela care se află în adevăr se distinge de alții prin tot felul de calități, dar mai ales prin bunătatea, noblețea sa, dezinteresul său. De aceea, atunci

când văd pe cineva care pretinde că posedă adevărul fiind dușmănos, arțăgos, răzbunător, doresc să îi spun: „Mergi la culcare, dragul meu, dacă îți închipui că acesta este adevărul, nu merită să faci niciun efort pentru a te apropia de el”. Dar oamenii posedă rareori niște criterii.

Ei văd niște exaltați predicând ura și violența în numele adevărului, și sunt gata nu numai să îi urmeze, dar și să îi imite.

Să nu credeți pe nimeni care pretinde că posedă adevărul dacă nu vă arată diploma sa. Veți spune: „Dar și aici există diplome?” Da, cu diferența că diploma aceluia care posedă adevărul nu este o bucată de hârtie: această diplomă este imprimată pe el, este o diplomă vie pe care Inițiații și chiar spiritele naturii o pot citi de departe, fiindcă ea strălucește, emite niște raze. Atunci când întâlnim o asemenea ființă, avem senzația că suntem luminați, încălziți, ca și cum am asista la un răsărit de soare.

Din nefericire, această capacitate de a da nu este foarte dezvoltată la oameni. Ei nu știu să dea, sau dacă dau, este ca să poată lua mai mult. De altfel ei v-o spun, pentru a avea, trebuie să iei.

Ei bine, nu este așa de sigur, iar Inițiații vă spun că, pentru a avea, trebuie să dai. Aceasta necesită desigur o explicație. Este adevărat că nu poți da dacă nu posezi tu însuși ceva, și nu poți avea nimic dacă nu ai primit nimic. Dar problema constă în a ști de unde și de la cine primești. Cei mai mulți oameni caută la alți oameni, și astfel le iau încet-încet acestora tot ce au: banii, proprietățile, forțele, ideile, sentimentele lor... Se poate afirma chiar că cei mai mari hoți care există sunt îndrăgostiții. Și ca peste tot, în poezie, în romane, la teatru, la cinema, nu există decât niște povești cu hoți: cine reușește să fure inima celuilalt.

În planul psihic, ca și în planul fizic, se observă numai furturi. Persoanele care se preocupă numai să dea sunt foarte rare. Și nu numai că sunt rare, dar ele își dau repede seama că acela care este idealist, deschis altora, gata mereu să îi primească și să îi ajute, întâlnește niște piedici și neplăceri; atunci ele se retrag, spunându-și că nu merită osteneala: dacă eforturile lor le aduc atâtea neplăceri, de ce să mai continue? Din contră, merită să continue.

Trebuie mereu să știți că nu datorită faptului că aveți un ideal sublim lumea întreagă vă va recunoaște strădaniile și munca. În exterior vă veți confrunta cu tot felul de situații neplăcute, dar în

interior veți trăi în bucurie. Ei da, veți simți timp îndelungat o mare diferență între lumea interioară și lumea exterioară, fiindcă nu numai că vor exista oameni care să vă combată, dar vor exista și alții care, văzând în voi „o vacă de muls” care luând exemplul soarelui s-a decis să dezvolte niște virtuți de generozitate, abnegație și răbdare, se vor grăbi să profite fără niciun scrupul. Ei vor încerca să vă ia tot ce pot, și apoi vor pleca fără nicio urmă de recunoștință. Dar nu-i nimic, perseverați pentru a păstra binecuvântările oferite de înaltul vostru ideal.

Este adevărat, uneori vă închipuiți că vă aflați într-o situație ciudată: bucuria, pacea și armonia sunt în voi, iar în exteriorul vostru întâlniți necazuri, confruntări. Da, așa stau lucrurile pentru moment, iar în stadiul actual al omenirii este greu să fie altfel. Dar este un fenomen trecător, nu există aici nimic definitiv. Legea, așa cum Inteligența Cosmică a stabilit-o, este absolută: veți primi într-o bună zi ceea ce corespunde gândurilor, sentimentelor, dorințelor, faptelor voastre. Da, corespondența este absolută. Până atunci, chiar dacă trebuie să suferiți niște atacuri din lumea exterioară, găsiți în voi cel puțin bucuria.

Veți găsi adevărul numai atunci când veți reuși să pătrundeți toate secretele cuvântului a da. Se observă cât de mândri sunt oamenii de tot ce J au reușit să ia și o arată în fața întregii lumi. Dar în interior toate aceste prăzi se transformă în gunoi. Da, fie că sunt niște indivizi sau niște țări, toți cei care s-au îmbogățit pe seama altora nu profită cu adevărat, și vine mereu clipa când, chiar în planul material, trebuie să se descotorosească bucată cu bucată de ceea ce au luat.

Preocuparea principală a unui Inițiat este aceea de a da. Atunci când vă salută, când vă privește, când vă surâde, vă strânge mâna sau vă i vorbește, el nu încetează să vă dea ceva bun, luminos. Făcând aceasta, el se împlinește, crește, avansează, se înalță din ce în ce mai mult, deoarece el se supune legii iubirii, iar adevărata lege a iubirii este de a da și nu de a lua. Dar în același timp în care dă, el primește, fiindcă lumina soarelui asemenea unui râu limpede coboară până la el.

Litera ebraică Alef N este unul dintre cel mai bune simboluri ale acestei atitudini interioare pe care omul trebuie să o găsească pentru a pune într-un acord precis această problemă de a lua și a da. Alef reprezintă omul care a reușit să facă legătura între Cer și pământ,

pentru a primi de la Cer și a da la pământ. De ce să iei de la sărmanii oameni care nu au aproape nimic? De la Cer, care este infinit de bogat, trebuie să luați pentru a da oamenilor. Litera Alef ne învață că lucrarea noastră este de a deveni o linie de legătură între Cer și pământ. Din punct de vedere simbolic, Hristos, omul perfect, este această linie de legătură: el primește tot ce se află în Cer pentru a-l coborî pe pământ.

Luați această literă Alef ca pe cel mai înalt ideal de atins; ea trebuie să devină o reamintire neîncetată a lucrării ce o aveți de făcut cu înțelepciunea și iubirea. La fel de bine cum, pentru a primi aceste binecuvântări ale Cerului cât și a le răspândi pe pământ, vă sunt necesare iubirea și înțelepciunea: iubirea pentru a vă deschide Cerului și oamenilor, iar înțelepciunea pentru a ști cum să intrați în legătură cu ei. Fiindcă nu este de ajuns să vă doriți să intrați în legătură cu Cerul și cu oamenii, trebuie să cunoașteți și metodele.

Istoria religiilor menționează sub diferite forme anumite ființe care au fost niște Alef. Titanul Prometeu care a furat focul din cer pentru a-l da oamenilor este în mitologia greacă una dintre cele mai cunoscute figuri. Acela care a devenit Alef, adică o ființă care se gândește numai să dea, să lumineze, și să încălzească ca soarele, reușește prin gândurile și sentimentele sale să atingă toate regiunile spațiului. El întâlnește atunci o mulțime de creaturi care îl salută și pe care le salută la rândul său. Fiindcă aceasta este adevărata viață: o comunicare zilnică neîntreruptă cu milioane de creaturi.

Nu există ideal mai înalt decât acela de a deveni asemenea soarelui. Încercați să hrăniți acest ideal pentru a lua un asemenea loc în voi încât întreaga voastră ființă să devină o vâlvătaie, să fie iluminată. Numai acest înalt ideal poate face să încolțească tot ce este mai bun în voi. Fără chiar să insistați, fără să vă gândiți, vă găsiți în cea mai bună dispoziție. Unicul adevăr ce merită să fie căutat este soarele spiritual care, imediat ce strălucește în noi, determină apariția tuturor calităților noastre bune exact cum soarele fizic face să se ivească viața în întreaga natură.

Articol XVII. Cap. 17 – Împărăția lui Dumnezeu se găsește în noi

Există multe lucruri de revăzut în concepțiile pe care cei mai mulți oameni și-o fac despre Dumnezeu. Imaginea unui Dumnezeu mereu iritat împotriva oamenilor și care rostește neîncetat amenințări, aplică pedepse, sau cea a unui bătrân cu o barbă lungă preocupat să

observe și să le noteze greșelile, au fost poate acceptabile într-o anumită epocă și în anumite condiții. Dar acum este de-a dreptul ridicolă. Niciun om rațional nu și-ar dori o astfel de viață și preocupări pe care unii le-au prezentat de milenii ca fiind cele ale Domnului.

Evident, ideea unui Dumnezeu unic, adusă de Moise, a constituit un foarte mare progres în istoria gândirii. Dar a sosit un moment când imaginea acestui Dumnezeu al justiției, sever, nemilos, gelos, răzbunător, trebuia înlocuită pentru ca oamenii înșiși să poată evolua. Cum puteau ei să învețe să manifeste răbdarea, îngăduința, bunătatea în privința semenilor lor, dacă ar fi avut fără încetare în fața lor un Dumnezeu mereu neclintit și neiertător?

Iisus a venit și i-a învățat pe oameni că Dumnezeu era Tatăl lor; accentul nu a mai fost atunci pus numai pe noțiunea de justiție, ci pe cea de iubire, de bunătate și iertare. Dumnezeu nu mai era acel stăpân rigid în fața căruia oamenii trebuiau să se închine ca niște sclavi, ci un Tată, iar oamenii deveneau copiii săi. Această schimbare a punctului de vedere privind legăturile dintre oameni și Dumnezeu a antrenat unul și mai profund, menționat deopotrivă în Evanghelii, dar care nu a fost încă bine înțeles. Această schimbare a punctului de vedere privește natura omului însuși. Dacă Dumnezeu este Tatăl nostru, înseamnă că noi suntem de aceeași natură ca El – nu s-a văzut niciodată ca un tată și copiii săi să fie de naturi diferite – iar dacă suntem de aceeași natură ca El, noi ne putem identifica cu El, ne aflăm în El și El se află în noi.

Nu este de ajuns să considerăm că Dumnezeu este Tatăl nostru și noi copiii săi, fiindcă astfel admitem o separare, o ruptură: Dacă El se află în afara noastră și noi în afara Lui, suntem obligați să suportăm tot ce este cuprins în acest interval, ne aflăm în afara luminii, a păcii și a iubirii sale.

Atâția mistici s-au plâns că au fost părăsiți de Dumnezeu! Nu, Dumnezeu nu i-a părăsit, ei nu au știut să păstreze conștiința prezenței sale în ei. Dumnezeu nu ne părăsește niciodată, aceste schimbări se produc în conștiința noastră. Cu cât inima noastră este mai receptivă, cu atât mai mult ne simțim pătrunși de lumina și căldura Domnului. Dimpotrivă, din când în când sufletul nostru se închide și suntem lipsiți de prezența sa. A cui este greșeala? Îndepărtați-vă de soare, veți simți frigul și obscuritatea. Desigur, este dificil să menținem în permanență o asemenea stare de conștiință în care ne simțim locuiți

de prezența divii nă, dar în acest sens trebuie să lucrăm făcând din întreaga noastră ființă templul Divinității. Da, nici măcar în palat, ci un templu. Evident, este deja bine dacă reușim să facem un palat, dar în palat lipsește acel element de sanctificare pe care îl găsim în templu. Dumnezeu va pătrunde în acela care ajunge să facă din el însuși un templu, și nu îl va mai părăsi: Divinitatea nu părăsește sanctuarul ce i-a fost consacrat și în care i se face în continuare un cult în puritate și lumină.

Oare Dumnezeu există? Iar dacă El există, oare cum ar arăta? Și ce este omul în raport cu Dumnezeu? Cum să definim natura umană în raport cu natura divină?... Aceste întrebări trebuie să încetăm să ni le punem. Trebuie să știm pur și simplu că Dumnezeu este nu numai Creatorul nostru, dar și Tatăl nostru și că suntem de aceeași esență ca El. Atunci când Iisus a spus: „Iar Eu și Tatăl Meu una suntem”, el a rezumat în câteva cuvinte cele mai mari mistere ale religiei.

Unii vor spune însă: „Da, dar noi nu suntem Iisus. El era cu adevărat fiul Domnului, în timp ce noi...” Ascultați-mă cu atenție. Dacă Biserica a dorit să facă din Iisus echivalentul lui Dumnezeu însuși, a doua persoană din Trinitate, Hristos, un principiu cosmic, punând astfel între el și oameni o distanță infinită, este problema ei. Iisus nu a afirmat așa ceva. Iisus nu a pretins niciodată că era dintr-o esență diferită de a celorlalți oameni. Atunci când a spus. că este fiul Domnului, nu a fost pentru a arăta că este superior celorlalți oameni, dimpotrivă. Afirmând că este fiul Domnului, el a subliniat și natura divină a tuturor oamenilor; altminteri, ce ar semnifica aceste cuvinte: „Fiți, dar, voi desăvârșiți, precum Tatăl vostru Cel ceresc desăvârșit este” și: „Cel ce crede în Mine va face și el lucrările pe care le fac Eu și mai mari decât acestea va face?”

Dacă Iisus a spus că putem face aceleași lucrări ca ale sale, este pentru că noi suntem de aceeași natură, de aceeași esență ca el. De ce au neglijat creștinii acest aspect din învățământul său? Încă o dată, fiindcă ei sunt leneși, pur și simplu, nu doresc să facă niciun efort pentru a păși pe urmele lui Iisus. Ei spun: „El era perfect deoarece era fiul Domnului; este normal că a avut o cunoaștere, niște virtuți și puteri excepționale, în timp ce noi, niște sărmani nefericiți, natura noastră este imperfectă și păcătoasă, și este normal să fim slabi, egoiști și răi”. Nu, nu este normal, noi suntem fii ai Domnului exact cum Iisus a

fost fiul Domnului. Singura diferență este că Iisus era conștient de natura și predestinarea sa divină și a lucrat în acest sens. El a lucrat deja în încarnările anterioare, desigur, și a sosit pe pământ cu niște posibilități imense și o idee foarte clară a misiunii sale. Dar a trebuit să facă și el o imensă lucrare interioară, să reziste tentațiilor, să postească, să se roage. Ați citit puțin Evangheliile? De ce a fost necesar ca Iisus să primească Duhul Sfânt numai după ce a împlinit treizeci de ani? Și de ce a încercat diavolul să îl ispitească?

Prin exemplul și sacrificiul vieții sale, Iisus ne-a deschis calea ca să putem, așa cum a spus-o el însuși, să realizăm aceleași lucrări ca ale sale. Dacă nu suntem conștienți de această similitudine dintre Iisus și noi, este pentru că am lăsat tot felul de elemente străine să întunece, să ne acopere natura noastră divină. Atunci, evident că nu o mai putem recunoaște. Dar dacă lucrăm cu iubire și înțelepciune asupra gândurilor, sentimentelor și faptelor noastre pentru a le purifica, vom simți această natură divină trezindu-se încet-încet în noi. Da, trebuie să atingem această stare de conștiință în care nu mai suntem niciodată separați de Domnul, suntem o parte din El, nu existăm în afara Lui.

În realitate, nimeni nu poate exista în afara Domnului. El ne-a creat, El ne hrănește, El ne face să trăim. Nu există nicio creatură cu adevărat independentă față de Domnul; sentimentul de independență nu poate exista decât în conștiință, fiindcă este posibil într-adevăr ca un om să taie în mod voluntar legătura care îl unește de Creator; dar atunci el se îndreaptă încet-încet spre moartea spirituală. Veți spune: „Dar Dumnezeu este în Ceruri!” Da, Dumnezeu se află în ceruri, dar de ce nu ne-am afla și noi în ceruri împreună cu El?

Înțelegeți acum semnificația adevăratei religii „în duh și adevăr?” Până aici, va exista întotdeauna o distanță între Dumnezeu și voi, mereu o distanță, o separare. Rămânând astfel în afara lui Dumnezeu, vă aflați de fapt în afara voastră, a adevăratului vostru Eu. Nu vă mai regăsiți, treceți prin tot felul de stări contradictorii: o clipă sunteți liniștiți, sensul vieții voastre vă apare limpede, și apoi dintr-odată sunteți neliniștiți, tulburați, totul *împărăția lui Dumnezeu se găsește în noi* se întuneacă. Da, atât timp cât omul s-a identificat cu natura sa divină, el străbate un» deși coborâșuri, el se simte hărțuit, pesigur. Înveți Moise a insistat pe tean? de Dunăre reu Din moment ce Dumnezeu era un Maestru tfcă, nu tit, oamenii nu puteau decât să se

tea Jă de ERu va aceea se afirmă: „Teama de Dumnezei Psl-ic, putui înțelepciunii”. Dar frica este un sern negativ. * Acela care acționează mereu zbSE este râul fricii nu se poate împlini cu adevărtezeu această temere are o acțiune distrugătoare ci cerea timpului. Din contră, prin iubire omu’. Împlinește, și de aceea a venit Iisus spunând „u Dumnezeu este un Tată. Bineînțeles, copilul se t me puțin și de tatăl său, și este un lucru bun, pentru că el trebuie să simtă că există reguli ce nin trebuie încălcate, iar dacă le va încălca, el va pedepsit. Dar tatăl este îndeosebi iubit de copiii nu numai pentru că le-a dat viață... Cimtnttñp din face să beneficieze de toate bog Jn om oarecare a dezvoltarea lor. uiti; Și a trimis la nă celor chemați: „Iar Eu și Tatăl Meu urau început toți, lucruri trebuie să cunoaștem, căf-nti-a zis.} acum ca să putem rosti o asemenea; 3.es ca s-° vac*; pentru care această identificară? Perece vărat o realitate, trăiește în împliterc te rOfe iartă

În duh și în adevăr văr

— i J J

se jașterii, ei învață să mediteze asupra formulei: corj sunt El” și o pronunță până când aceasta de°ine în ei trup și suflet. În acel moment micul lor % limitat nu mai există, rămâne numai El singur, Dumnezeu, care există în ei, și din acea clipă ei pot face minuni. De aceea când făcea minuni, jsus spunea: „Fiul nu poate să facă nimic de la n ne dacă nu va vedea pe Tatăl făcând... dacă st-ueiegneati și pe jatăi Meu”. În ligii „în duh și a, ai pOate Spune cg jjsus era cu deauna o distanți Dumnezeu; pentru că el era distanță, o separ] tre’ Qumnezeu și oameni.

Dumnezeu, vă Apăreți, dacă vă contopiți cu adevăratului vos, a fi una cu veți deveni o pU

prin tot felul de i devenind mici în fața lui liniștiți, sensul v-jtațe deveniți mari. În timp ce, apoi dintr-odată a ne Lui, veți deveni slabi, vulnerabili, nu mai sunteți nimic. De aceea, Iisus mai spunea: „Dacă nu muriți, nu veți trăi”. Adică: dacă nu muriți ca element separat de Tot, nu veți trăiviața nelimitată a Totului; în ziua în care reuniți să muriți față de natura voastră inferioară, nu veți mai fi voi cei care veți trăi, ci Dumnezeu va trăi în voi. Dacă nu o înțelegeți în planul psihic, spiritual, această frază nu are niciun sens.

Scopul oricărei discipline spirituale este de a te cunoaște într-o zi ca fiind Dumnezeu însuși, și acesta este sensul formulei din

Juaniyoga: „Eu sunt El”.

Rolul meu este de a vă da adevărata cunoaștere, chiar dacă știu că, pentru moment, nu o puteți aplica. Eu doresc să vă spun că există o mai bună înțelegere a lucrurilor, dar în același timp trebuie să fiți răbdători, indulgenți, să acceptați situația actuală, deoarece lucrurile nu pot și nu trebuie să se facă în mod prematur. Cunoașteți din Evangheliile parabola ospățului: „Un om oarecare a făcut cină mare și a chemat pe mulți; Și a trimis la ceasul cinei pe sluga sa ca să spună celor chemați: Veniți, că iată toate sunt gata. Și au început toți, câte unul să își ceară iertare. Cel dintâi i-a zis: Țarină am cumpărat și am nevoie să ies ca s-o văd; te rog iartă-mă. Și altul a zis: Cinci perechi de boi am cumpărat și mă duc să-i încerc; te rog iartă-mă. Al treilea a zis: Femeie mi-am luat și de aceea nu pot veni...” Scuzele găsite de invitații care nu pot veni la ospăț sunt asemănătoare pretextelor găsite de majoritatea oamenilor pentru a-și duce viața departe de Dumnezeu.

Dar ce s-ar întâmpla dacă, dorind să arate că a înțeles bine lecția parabolei, fiecare s-ar decide să renunțe la angajamentele sale spunând: „Eu trebuie să mă eliberez pentru Dumnezeu?” În realitate, aceasta nu se face așa, și este mai bine pentru unii să nu fie foarte liberi, altminteri chiar consacrându-se Domnului ar face și mai multe prostii. Fiindcă nu toată lumea este capabilă să își folosească bine libertatea; este mai bine pentru unii să fie ocupați cu o familie și o meserie cărora sunt obligați să le consacre multe din energiile și timpul lor. Un om limitat, fanatic, care se eliberează pentru a răspunde la o așa-zisa chemare a Domnului, va deveni o catastrofă, va produce numai pagube!

Din același motiv, nu putem să le cerem oamenilor să se desprindă în mod prematur de niște expresii materiale ale religiei pentru a se închina Domnului „în duh și adevăr”. Vor exista încet-încet niște schimbări, împlinirea acestei profeții făcute de Iisus se apropie, iar pentru unii ea s-a împlinit deja. Dar trebuie să înțelegeți că o asemenea schimbare nu poate surveni dintr-odată pentru întreaga lume, deoarece ea constituie un eveniment al vieții interioare.

Atunci când este vorba despre evenimente desfășurate în planul fizic, întreaga lume le trăiește în același timp. Atunci când se decretează niște reforme într-o țară, se poate stabili data de la care aceste reforme se vor pune în aplicare. Se decide înlocuirea monarhiei

printr-o republică sau a republicii printr-o monarhie, se declară război sau se semnează pacea: de la o dată exactă, există deci republica sau monarhia, războiul sau pacea. Sau un conciliu decide că nu va mai exista slujbă în limba latină de la o anumită dată, și începând de atunci slujba nu se mai pronunță în limba latină. Dar când Iisus spune: „Dar vine ceasul... când adevărații închinători se vor închina Tatălui în duh și în adevăr”, este vorba despre un fenomen al vieții interioare care se poate realiza numai în funcție de gradul de evoluție al oamenilor.

Iisus mai spunea: „Împărăția lui Dumnezeu este aproape”. Mulți vor remarca că s-au scurs de la pronunțarea acestor cuvinte două mii de ani și împărăția lui Dumnezeu este încă departe. Ei nu au înțeles sub ce formulă ea era aproape. Pentru unii împărăția lui Dumnezeu a venit: în sufletul și în inima acelor care erau pregătiți îndeajuns pentru ca ea să se instaleze, ea a venit deja. Pentru alții, ea este pe cale să vină.

Iar pentru o a treia categorie, ea va veni... nu se știe când. Deci, ea a venit, ea vine și ea va veni... Vedeți câte conjugări frumoase se pot face!

Veți spune: „Dar totuși, creștinătatea lucrează de două mii de ani pentru împărăția lui Dumnezeu, și ea este încă atât de departe? Atâtea războaie, foamete, mizerie și nenorociri!”...Ei bine, tocmai pentru că oamenii nu știu să lucreze „în duh și în adevăr”. Ei își petrec timpul vorbind, scriind pentru a sublinia un anumit defect, o anumită lacună: proasta organizare, incompetența responsabililor, banii prost utilizați... Și pentru a îndrepta așa-zisa situație, ei vor să îi oblige pe unii să facă ceva, să îi împiedice pe alții să facă altceva, să îi destituie pe unii și să îi înlocuiască cu alții, să înființeze niște comitete, niște comisii etc. Ei se bazează numai pe niște soluții materiale, iar pentru a le aplica intră în niște confruntări continue. Cum se poate realiza împărăția lui Dumnezeu în asemenea condiții?

De acum înainte trebuie să învățați să gândiți și să acționați altfel. Acela care dorește sincer să lucreze la venirea împărăției lui Dumnezeu trebuie să știe că nu prin metodele umane, metodele materiei, va reuși, ci prin metodele divine, metodele spiritului. Aceste metode constau în a hrăni în sine cele mai bune dorințe și sentimente, a pronunța numai cuvinte pozitive, deoarece aceste sentimente, aceste dorințe, aceste cuvinte declanșează în lumea invizibilă niște puteri luminoase care vor veni să îi ajute pe oameni în lucrarea lor.

Da, toți cei care au ca ideal să realizeze ceva bun pentru colectivitate se reunesc cu dorința de a efectua mai întâi o lucrare spirituală. Datorită acestei lucrări, dorințele și gândurile lor vor deveni atât de pure și luminoase încât vor ajunge să atingă foarte sus în spațiu entitățile, elementele care le corespund, și le vor atrage la ei. Aceste entități și elemente îi vor ajuta să amelioreze situația mult mai eficace decât criticile, revendicările și propunerile lor de reformă.

Iată cum lucrează cel care vrea să aplice regula lui Iisus „în duh și în adevăr”. Acela care nu acceptă acest învățământ trebuie să se aștepte, la niște dezamăgiri: el se va măcina, se va sătura, deoarece gândurile și sentimentele pe care le pune astfel în mișcare îl mențin în regiunile inferioare ale planurilor astral și mental. Și într-o bună zi, el va fi obligat să constate că toate strădaniile sale nu au folosit la nimic: fiindcă el nu a știut cum să lucreze. Câți oameni nu m-au sfătuit să construiesc Fraternitatea după niște metode obișnuite! Dar eu nu i-am ascultat. Am continuat să lucrez în lumea invizibilă cu iubire și lumină, și acum aceste creații ale sufletului și spiritului meu coboară în planul fizic unde se vor împlini încet-încet toate.

Vine clipa când ne vom închina Domnului în duh și în adevăr... Împărăția lui Dumnezeu este aproape... Împlinirea acestor profeții ale lui Iisus corespunde unor fenomene interioare, intime. Fără să aștepte să se îplinească în jurul său, fiecare trebuie să găsească în sine a pacea, lumina, adevărul. Este inutil să încerce să le găsească în altă parte. Admițând chiar că a reușit să le găsească în exterior, el va fi capabil să le aprecieze și să le păstreze numai dacă le-a realizat mai întâi în el însuși.

CUPRINS

Cap. 1 – Scheletul universului 1

Cap. 2 – Casa divină a greutăților și măsurilor 3

Cap. 3 – Legătura cu centrul 3

Cap. 4 – Cucerirea vârfului 3

Cap. 5 – De la diversitate la unitate 3

Cap. 6 – Construcția edificiului 3

Cap. 7 – Contemplarea adevărului: Isis dezvăluită 3

Cap. 8 – Haina de lumină 3

Cap. 9 – Pielea, organ de cunoaștere 3

Cap. 10 – Parfumul din grădina edenului 3

- Cap. 11 – „În duh și în adevăr” 3
- Cap. 12 – Imaginea, un suport firesc pentru rugăciune 3
- Cap. 13 – Spiritul nu se găsește în moaște 3
- Cap. 14 – Ființele se găsesc numai în spirit 3
- Cap. 15 – Soarele, chintesența oricărei adevărate religii 3
- Cap. 16 – Adevărul soarelui: a da 3
- Cap. 17 – Împărăția lui Dumnezeu se găsește în noi 3